

TOTENBIRT

redakcija 2020

© Ivo Prijatelj

Brez avtorjevega predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo na elektronske medije.

Osebe

ŠTEF Anderlič, gostilničar, nekdanji muskontar, 53 let

ELI Anderlič, rojena Fijavž, Štefova žena, 55 let

MARKO Fijavž, Elin sin, Štefov pastorek, 18 let

TOMI Roblek, Štefov svak, keramičar, 44 let

MARTA Fijavž Roblek – Martika, učiteljica, Tomijeva žena,
Elina mlajša sestra, 46 let

ROBI Roblek, Tomijev in Martin sin, skoraj že bruc, 19 let

AGATA Jurkovič – Jurkovička, vdova, sodnica,
Elina starejša sestra, 62 let

SANDRA Režek, natararica, med 24 in 34 let

IVEK, kronik, 66 let

IVEKOVA MATI

Rudi MARKELJ, komandir policijske postaje,
tik pred penzijo

ŠKOFIC, ki mu je počil venecijan

PIJANEC

TIČO in MOJCA, dva mlada

pokojni JUŽEK

pokojni FRENKI

Severovzhod Slovenije, druga polovica devetdesetih.

*Na začetku prvega dejanja in med prizori zatamnitev z
glasbo. Harmonika.*

Funkcija kletvic je fatična. So pomišljaj, vezaj, le redko klicaj.

*Forma komunikacije oseb – narejena ali ne – je poudarjeno empatična in tak naj bo
tudi pristop k vlogi. Razen ko ne gre drugače.*

Prva uprizoritev: SNG Drama Ljubljana, sezona 2010/11.

Prvo dejanje

1

Poznoaprilsko sobotno dopoldne. Vaška gostilna. Na levi točilni pult, takoj za njim vrata v notranjost hiše. Bolj zadaj levo vrata v posebno sobo. Tri ali štiri mize. Na desni večja vhodna vrata. Skozi okni na zadnji steni in ob vhodnih vratih se vidi gradbeni oder, zavešen z raševino. Nad šankom slika Sai Babe. Na steni harmonika. Štef za šankom, Ivek ob njem.

IVEK: Nič, veš kaj ... Enega pa še bi.

ŠTEF: Saj še tega nisi spil ...

Ivek nagne štamprl in izpije do dna.

ŠTEF *postavi novega pred njega*: Ta peti. Danes se mi zdiš nekam ...

IVEK: Enkrat se živi.

Česa se mi je pa za bat?

To mi povej.

ŠTEF: Ivek, jebemti ...

IVEK: Štef, ko jaz gledam tebe, kako se goniš v poslu ...

Jaz sem lahko samo vesel, da si me takrat izplačal.

Mam jaz vsaj kaj od življenja.

Jaz sem fraj ...

ŠTEF: Ti bi se moral malo vzeti skupaj.

IVEK: To sem jaz tebi prvi rekel.

Sem ali nisem?

ŠTEF: Si, ja ...

Ampak jaz se ga nisem pritaknil že ... osem let, septembra ...

Šestnajstega ...

Mater ...

In sem hvaležen moji Eli ...

IVEK *ga prekine*: Saj, saj ... Poslušaj, daj ti meni rajši to povej: kako si se odločil?

Boš dal na lim ali na klasiko?

ŠTEF: Na klasiko, jasno.

....

Tu ni kaj.

Sem rekel: jebemti, če že delam ...

IVEK: Dober si ...

Jaz bi na tvojem mestu vse vkup ...

Vsa ta zidarija ...

Včasih, to je bila čista logika, ajnfoh. Zdaj pa – eni klasika, eni lim – mater, vsak ti bo prodajal nekaj drugega. Ti pa zidaj, če znaš.

Ko je preveč, je preveč.

ŠTEF: Maš prav, samo ... po drugi strani ... je pa klasika le klasika.

Res pride malo dražje, ampak je pa za zmerom.

Zame je to to.

....

IVEK: Kdo ti bo pa polagal?

ŠTEF: Tomi.

IVEK: Kako pa da on?

ŠTEF: Ja komu naj pa dam?

IVEK: Si siguren?

ŠTEF: Kaj misliš?

IVEK: Saj veš ...

ŠTEF: Kaj?

IVEK: Malo ga – tu pa tam ... Ne vem, če je on za tak velik kšeft ...

ŠTEF: A on, da ga?

IVEK: O, pa še kako!

ŠTEF: Meni se ne zdi. Za mene on ne pije, oprosti. On zjutraj ta kratkega, pri kofetu, to ja ...

IVEK: Ali pa dva ...

ŠTEF: Mogoče, če mu zapaše, ampak potem se ga pa do malice ne dotakne. To za mene še ni pijanec.

IVEK: Bog ne daj ...

ŠTEF: Pa me tudi en drek briga. Dokler je najboljši!

IVEK: A sem kaj rekel?

ŠTEF: Si videl, kako je Škoficu položil venecijan? Si ti to videl? Za to moraš met roko, en šnops gor ali dol, to je delo, da daš kapo dol.

IVEK: Ti že veš.

ŠTEF: Ko sem jaz videl tisti venecijan, sem se odločil. Osem mesecev sem ga moral prosit, devet, ne, zdaj bo že ...

Od lanskega ...
 Drugi teden končno začneva.
 Je že prišel merit.

....

IVEK: Ja. Samo da je pa tudi že počil.

ŠTEF: Kaj to?

IVEK: Tisti venecijan.

ŠTEF: A škoficu?

IVEK: Komu pa ...

ŠTEF: Kurc, ma ne?

IVEK: Če ti rečem.

ŠTEF: Kdaj?

IVEK: Prejšnji teden.

ŠTEF: Ma ne?

IVEK: Ja, ja.

ŠTEF: Jebemti, kaj ne poveš.

IVEK: Je, ja ... sem šel gledat. Katastrofa ...

ŠTEF: Si mislim ...

IVEK: Pol centima mu je šlo narazen.

ŠTEF: Pizda.

IVEK: Zdaj je pa res za videt šlampasto, kot ne vem kaj.

....

Ves efekt je šel v nič.

....

ŠTEF: Ne morem verjet ...

IVEK: Pa taka nobel terasa je bila ...

ŠTEF: No, no, samo ne prehitro. Za mene tisto ni ne vem kaki
 ena a. Za venecijan ne rečem ...

IVEK: On je rekel, da je to videl v avstrijski reviji ...

ŠTEF: Vem jaz za to revijo. Ampak pardon, stari, boš pa že moral
 ločit, kaj je v nulo, kaj je res nekaj, kaj je pa hohštaplarija od
 enega ... *Odmahne.*

....

Vse drugo ima v las, priznam.

Ograja: vsa čast.

Ampak kot estetika ... Pozabi. *Skomigne.*

IVEK: Da ne boš rekel, da te nisem opozoril. Tudi Tomi zna bit vreden svojega denarja.

ŠTEF: Pa kaj hočeš? Ne boš rekel, da je on zajebal?

IVEK: Kdo pa, če ne on? Jaz vem ...

ŠTEF: Ma, veš ti kurac, oprosti. Tomi je Škoficu lepo povedal, da ma za dat dilatacijo. Točno tu sta stala pa se dajala. Škofic pa, da ne pa da ne, da on že ve. Da je tako videl v reviji, brez dilatacije. Kako, te vprašam. Sto sedemdeset kvadrat, pa brez dilatacije? Zdaj naj pa ma ...

IVEK: Nisem vedel ...

ŠTEF: Pizda, sto sedemdeset kvadrat. Ne me jebat, brez dilatacije. Ne me jebat ...

....

IVEK: Saj res. Kje je pa Žuža? Kaj nima ona ta teden dopoldan?

ŠTEF: Ne vprašaj ...

IVEK: Kaj?

Štef skomigne.

IVEK: Kaj?

ŠTEF: Eli.

IVEK: Kaj?

ŠTEF: Sranje ...

IVEK: Čakaj, pa ne da spet ...

ŠTEF: Ja.

....

Se gledata, Štef skomigne.

IVEK: Pa kaj je bilo?

ŠTEF: Isto.

....

Pizda, takole ti bom rekel. Ta moja Eli, ona je po eni strani sto procent ... izjemna ...

Brez nje jaz ... Jaz bi potonil. Jaz sem bil že na tem.

Jaz sem imel v možganih že take črne luknje, ko sem se zbuja iz totalke ...

IVEK: Vem, Štef, vem ...

ŠTEF: Ja, ampak tako hudo je bilo, dejansko. Jaz sem bil že ...

samo še sebe sem videl, samo še kurbarijo, pijačo, kaj ti čem

govorit, ti si imel priliko vse to gledat od blizu, česa vsega v tistem stanju jaz ...

IVEK: Dobro, Štef, to si stokrat ...

Kaj je bilo?

ŠTEF: Nič.

Si lahko misliš.

....

Isto kot zmerom.

IVEK: Pa ne Žuža?

ŠTEF: Jaz tega ne zastopim. Eli mora met nek instinkt – jebemti, kot en tak hudičev irski seter, ti povem – ob treh ponoči je šla gledat v garažo. Prižge luč in kaj vidi ...

IVEK: Kaj?

ŠTEF: Čakaj.

Od prejšnje srede je cimer za kelnarco zraven garaže, jo je Eli sfodrala dol s podstrehe, da ne taca po bajti ...

No, ob treh stopi Eli v garažo, prižge luč in kaj: dobi tipa, ki si v temi pere kurca v lavaboju.

IVEK: Kaj si ti normalen?

ŠTEF: Dobesedno.

IVEK: Nikdar si ne bi mislil, da ima Žuža jebača. Nikdar.

ŠTEF: Moja Eli ...

IVEK: Pa kdo je bil?

ŠTEF: Menda tisti Hrvat, ki vozi za Marklja.

IVEK: Hrvat?

Si ti rekel Hrvat?

ŠTEF: Ivek moj, boli mene kita, če jo jebe Hrvat, naj jo pa Hrvat.

Mlad človek je mlad človek, naj se spumpa, kot se ve in zna.

Stokrat sem rekel moji Eli, da naj jih pusti pri miru.

Ma jok. Ob sedmih zjutraj se je punca morala spokat.

Kje naj pa zdaj jaz dobim drugo?

To mi povej!

Kaj bom cele praznike jaz za šankom?

Včeraj zvečer sem priklopil prikolico, da bom danes pripeljal siporeks ...

IVEK: Zdaj sem se spomnil. Stevo. Stevo mu je ime.

ŠTEF: Ne, Stevo je tisti, ki je pri Žumerju. Za Marklja vozi nek nov. Kaj vem.

IVEK: Pa kaj je naredila z njim.

ŠTEF: Kaj pa naj?

IVEK: Kaj ...

Na policijo.

ŠTEF: Misliš Marklja?

Odmahne.

Ugasnila je luč in šla gor. Jaz sem takrat še spal kot zaklan, pa tudi ne več dolgo. Ta kurac je moji stari po dolgem cajtu dal navdiha ...

In je bilo treba ... *Ni izgovorjeno: kavsat.*

IVEK: Ah, kaj se boš pritoževal.

Ti vsaj veš, kje maš za zakajlat.

ŠTEF: Ivek moj ...

Nič ni zastonj, vse se plača, tako ali pa tako ...

Saj vemo ...

IVEK: Vemo, vemo ...

ŠTEF: Samo, preden to pogruntaš ...

IVEK: Kaj?

ŠTEF: Ma nič!

....

IVEK: Daj en pir.

Štef pred njega postavi pivo.

IVEK: Zakaj pa Markota malo ne vprežeš?

ŠTEF: Da ga bom gledal, ko se vlačí kot megla? Rajši sam naredim.

On se iz postelje ne skoplje, ko je pol šihta že mimo.

IVEK: Enkrat mu pa le povej, kar mu gre. Da zmerom ne bo šlo na tvoj račun ...

ŠTEF: Jaz lahko povem. Jaz ga lahko tudi nekam pošljem vsake toliko ... In ga.

Ampak si lahko misliš, od kje ima potuho.

Na koncu izpade, da sem sam za vse.

IVEK: Štef, kdaj pa kdaj se bo treba postaviti zase.

Sicer pa, kot veš ...

Jaz pač ne bi hotel ... *Ni izgovorjeno: bit na tvojem mestu.*

Vstopi Tom Roblek.

TOM: Zdravo, pobi.

ŠTEF: Bohdaj ...

IVEK: O, ti si, Tomi. Kako?

TOM: Ni kaj, gre. Mora.

Samo da bi bil že konec tega hudičevega mraza.

Si greje dlani.

ŠTEF: Mraz pa je, ja, ko prasica.

IVEK: Kaj še naletava?

TOM: Mete. Do poldneva ga bo dvajset centimov.

Ti še imaš zimske gume?

ŠTEF: Zimsko–letne. Plus verige.

TOM: Moraš, pri tem kšeftu. Ni kaj.

Kako kaj biznis?

ŠTEF: Kurc, pa tak biznis.

TOM: Nekam zmatran se mi zdiš ...

IVEK: Eli je Žužo nagonla v pizdo materino ...

TOM: Ne ga srat ... Štef ...

ŠTEF: Kaj boš spil?

TOM: Kaj je to res?

ŠTEF: Res. Kaj boš?

TOM: Pobi, pa jaz to že ne morem verjet ...

ŠTEF: Daj ...

TOM: Pha ... Kaj pa bi? *Iveku*. Kaj piješ ti?

Ivek pokaže na pivo.

TOM: Njemu še en pir. Meni pa škropec. Pa malo več mineralne.

Štefu. Pa ti?

ŠTEF: Kaj?

TOM: Kaj boš ti?

ŠTEF: Hvala. Kurac, jaz nič.

TOM: Še zmerom nič?

ŠTEF: Nič.

TOM: Niti kaplje?

ŠTEF: Niti kaplje. Jebeš alko.

TOM *Iveku*: Vidiš karakter? Morda bi se moral ti včasih malo špegat po njem.

IVEK: Saj ...

TOM *Štefu*: No, povej. Kakšen špetir mate tu?

ŠTEF: Ti je že Ivek rekel.

IVEK: Eh, eh, eh ... Pogrešali jo bomo, našo Žužiko. Ne bi bilo treba tako na hitro, res ne. Čeprav to, da je dajala Hrvatu ...

To bi pač lahko malo bolj pazila ...

ŠTEF *Tomu*: Eli je zavohala, da se Žuža goni. Ponoči jo je dobila s tistim Markljevim ...

In teraj. Ekspres.

Pobere zaboj praznih steklenic za pivo in ga odnese ven.

TOM: Jaz res ne vem, kaj je tem našim deklinam. Kam to gre.

....

Moja si je vtepla v glavo, da hoče v Maribor, delat magisterij.

Si lahko misliš?

IVEK: Po kaj gre v Maribor?

TOM: Magisterij, pravi, da če met.

IVEK: V teh rečeh sem jaz bolj malo doma.

TOM: Diploma, pravi, ni več dovolj. Danes maš za bit vsaj magister, če češ kam pridrajsat.

IVEK: Pa če si že učitelj na osnovni šoli?

TOM: Pravi, da to za njih velja še bolj.

IVEK: Kaj ni tvoja že malo stara za uk?

TOM: Ni problem. Malo bo treba investirat, bomo pa zato kasneje vse nazaj not prinesli. Topelt.

Vidiš, tako to gre.

Moraš se znat obrnit, čas je tak.

Ti, kako pa kaj mama?

IVEK: Eh, kaj ... Noga se ji noče zacelit ...

TOM: Mogoče bi jo moral poslat v toplice.

IVEK: Socialno ne da.

TOM: Ti bogeca, kaki časi. Ti povem, ne bo pet let, pa se nam bo vsem še kako kolcalo po Titovi Jugi.

IVEK: Mamica je šla prej vsak dan na atekov grob, zdaj pa ...

Preseda se iz kota v kot, gleda tv-novele. Še kuhat ne mara več.

TOM: Kaj pa jesta?

IVEK: Pa kaj vem, tako ... Čokolino, kako hrenovko, pogrejem si konzervo ... V nedeljo mi da Štef, kar ostane od nedeljskega ... Saj gre, lahko bi bilo slabše ... Samo mamica ... Eh ...

TOM: Kaj?

IVEK: Kliče me na zagovor. Da ji kradem in tako. Rada vrže stvari za mano. Hoče, da grem na atekov grob posekat cipreso, ker da je zanemarjeno.

TOM: Tisto veliko, lepo cipreso?

IVEK: Ja, tisto. Vsak dan kaj novega. En dan hoče, da posadim liguster. Spomenik podret, takoj, pa križ gor, iz kovanega železa. Drugi dan bi pa vse skupaj predelala v žarni grob. Pa da sem ji ukradel drva ... Najraje se kar poberem ...

....

A ti pa začneš drugi teden tukaj?

TOM: Kdo je pa to rekel?

IVEK: Štef.

TOM: Zato sem pa zdaj tu. Malo bova morala prestavit. Moram skončat še neko kopalnico pa za kamen sem zmenjen, ampak je še premraz.

Potem imam pa še enega, ja ...

Naj počaka ...

IVEK: Štef te bo nekam ...

TOM: Ne bo sile.

IVEK: Nekam našpičen je.

Ta zidarija mu že počasi pije kri.

TOM: To bi moral prej mislit. Kaj se mu je pa treba gnat?

Čemu, te vprašam.

Za koga?

To mi povej.

....

Štef se vrne s polno gajbo piva. S treskom jo postavi na tla. Pred Iveka postavi zraven do polovice polne steklenice še eno.

TOM: Jaz bi morda še en škropec.

Z malo več mineralne.

Štef mu natoči.

Ti, Štef, koliko punc ste pa letos že sfodrali?

ŠTEF: Ne zajebavaj.

TOM: Resno vprašam.

ŠTEF: Do zdaj dve. Jebemti ...

Problem je v tem ... Žužo sem moral iskat skoraj tri mesece.

Počasi nobena ne bo hotela več delat za nas.

TOM: Pa ne bi bil čas, da se o tem malo pomeniš z Eli?

ŠTEF: Kaj pa če bi mi ti naredil to uslugo? Lahko ji rečeš kot svak.

TOM: V to se jaz ne bi mešal.

ŠTEF: Potlej pa ne zajebavaj.

TOM: Saj ne. Je pa še nekaj ... Drugi teden ne bo šlo. Imam eno nujno reč za skončat.

ŠTEF: Tomi?

TOM: Vedel sem, da ne bo prav ...

ŠTEF: Ampak, Tomi ...

TOM: Takoj za tem si ti na vrsti.

ŠTEF: Tomi, obljubil si mi, tristo procent si garantiral ...

TOM: Rekel sem: če bo po sreči. To si pozabil.

ŠTEF: Tristo procent, si rekel, Tomi.

TOM: Če bo po sreči. Sploh pa se ne mislim s tabo prepirat. Je, kar je.

ŠTEF: Ampak, Tomi, jaz imam vse zmenjeno za opaž. Kako naj mi da gor opaž, če ni položeno? To mi povej.

TOM: Kdo to?

ŠTEF: Žumer. Če ne začne zdaj, ga ne dobim do jeseni. Sam veš, kaj so mizarji ...

TOM: Pretiravaš.

ŠTEF: Ne pretiravam, veš ti to ...

TOM: Malo se pomiri. Naj Žumer za ta čas vzame not koga drugega.

ŠTEF: Kaj naj vzame?

TOM: Ne skrbi. Mu bom že jaz rekel.

ŠTEF: Tomi ... Kdaj?

TOM: Vse bo v redu. Vse bomo speljali.

ŠTEF: Tomi ...

TOM: Vse bomo zrihtali. A mogoče še kdaj nismo?

Grem. *Položi bankovec in nekaj kovancev na pult.*

Saj res, Ivek, kakšnih dvesto kil jabk mi je ostalo. Malo jih bo treba prebrat in obrezat, potlej bi se pa dal skuhat sadjevec.

Če za drugi teden ni nič v planu, lahko prideš k meni, bo za kakšen dopoldan dela.

IVEK: Kaj vem, moram premislit.

TOM: Že prav. Pokliči.

Servus, pobi. *Odide.*

ŠTEF: Jaz bom znorel ...

Mi verjameš?

IVEK: To je to, kar sem ti govoril.

Zato mene ne boš videl zidat.

Ga ni denarja ...

TOM *pomoli glavo skozi vrata*: Pobi, obisk mate.

Pridrži vrata, vstopi Sandra. Zmršeni dolgi lasje, poceni bunda.

SANDRA: Dober dan.

ŠTEF: Bog daj.

Ivek dvigne roko v pozdrav. Sandra sede k šanku.

ŠTEF *Sandri*: Kaj smem postrežt?

SANDRA: Kavov.

ŠTEF: Navadno?

SANDRA: Prosim.

....

IVEK: Vas pa še nismo videli tukaj.

SANDRA: Glihkar sem prišla. S konjičanom.

ŠTEF: Glihkar?

SANDRA: Pred pol ure.

Ampak mete pa že tako ... Pri cerkvi sem stopila dol ... Sem pa rekla, bom probala v to smer ...

IVEK: Tukaj se ne morete kaj dosti izgubit. Cerkev, britof, potem pa že mi ... Vsak vam bi znal pokazat ...

SANDRA: Zunaj je táko ... Žive duše nikjer ...

IVEK: Za nosom, direkt sem not. Ni kaj ...

SANDRA: Na plohu mi je pa orenk zdrsnilo, bi padla, če me ne bi
gospod ujel ...

IVEK: Naš Tomi ...

ŠTEF: Tomi, mater mu ...

SANDRA: Je hiter ...

ŠTEF: To se vam pa samo zdi.

...

SANDRA: Vas lahko nekaj vprašam?

IVEK: Ti kar.

SANDRA *pokaže harmoniko na steni, Iveku: Čigava?*

IVEK: Ta je bila od šefa.

SANDRA: Šef je harmonikaš?

IVEK: Ne. Ne več.

SANDRA: Jaz pa harmonika: fertik. Padem dol.

Iveku. Vi ne? Ivek prikimava.

Ko jo zaslišim živo ...

En ta pravi muskontar te ofna kot piksno ...

Fertik.

Ne?

To je kot ...

Ne znam povedat ...

...

Štefu. Res ne špilate več?

ŠTEF: Ne, ne več.

SANDRA: Čisto nič?

ŠTEF: Ne.

SANDRA: Ni škoda?

IVEK: Veste, on je pred osem leti vse nehal ...

ŠTEF: Daj, zaveži že, Ivek. *Sandri.* Kaj se to vas tiče?

SANDRA: Nič. Se opravičujem, če sem kaj. Nisem namenoma ...

ŠTEF: Že v redu.

...

IVEK: Kljub vsemu, maš pa prav. Harmonika ...

Ni lepše.

Pa klarinet – jaz sem bil klarinet.

Ko bi ti to slišala ...

....

Kakšen car na harmoniki je bil naš Štef. Od tu pa do Graza ga ni bilo, ki bi mu bil do kolen. Na Oktoberfest so nas vabili pa v Düsseldorf, v Sporthalle ... Koliko se ga je takrat prešpilalo pa presralo, ni za povedat.

Poznaš tale komad? *Brunda melodijo*. Mi smo z njim ...

Brunda.

ŠTEF: Hej! Ivek!

Kaj ti pa je?

IVEK: Sem hotel samo gospodični ...

ŠTEF: Jaz teh jajc ne mislim poslušat.

IVEK: Prav, že prav ...

Pa nič.

....

Veš, mi tu zdaj gradimo. Na veliko.

Vidiš prizidek? Soba za poroke, dvesto kvadrat. Vsa v italijanskih kahlicah.

....

Prej ni bilo tega ...

....

Življenje ... Brez frajha, godbe pa ko dreka ...

....

Pokaže na Sai Babo nad šankom. Veš, kdo je to?

SANDRA: Ne.

IVEK: Sai Baba, indijski fakir. On je tu šef.

Po domače – je tu šef kar ena baba.

ŠTEF: Dosti te imam!

IVEK: Šalim se ...

ŠTEF: Dosti je. Spravi se ven.

IVEK: Štef ...

ŠTEF: Domov se spokaj, pijan si.

IVEK: Pa daj ...

ELI *iz ozadja*: Štef!

ŠTEF: Pojdi, pojdi ... *Ga potiska k vhodnim vratom*.

ELI *iz ozadja*: Štef!

ŠTEF: *Gre k vratom za točilnim pultom. Vpije skozi vrata, nekam gor. Že grem!*

Iveku. Da te ne vidim več, ko pridem dol.

IVEK: Štef ...

ŠTEF: Alo, pojdi pa se naspi.

Odide skozi vrata v hišo.

IVEK *pri vhodnih vratih*: Kurc ...

Bomo vzeli pot pod noge.

SANDRA: Ste z avtom?

IVEK: Peš, jaz sem ...

SANDRA: Pa bo šlo, stric?

IVEK: Nisem stric. Ivek sem.

Sem ... kar sem.

Enkrat se živi.

SANDRA: Mate daleč?

IVEK: Dva kilometra, če jo mahnem skozi gozd.

Doma ...

Ah, kurc ...

SANDRA: Žena vas bo ...

IVEK: Ne ga srat, kakšna žena ... Mamici gnije noga, pač.

Pa kaj. Sem ... kar sem.

Muskontar.

SANDRA: Kje pa špilate?

IVEK: Nikjer več. Pa sem zato še zmer muskontar. Zmer bom.

....

Ti pužika ...

Če misliš, da je pred tabo samo en ... Nàa ...

Tudi jaz sem bil tu svoj čas ... kot en šef ...

Jaz pa ta, ki me zdaj ven meče, sva pajdaša. Bila. Ampak on ima po ta novem samo ... *Ni izgovorjeno: enega partnerja.*

... mene pa ... *Zgovorna gesta z roko.*

Na tisti ohceti v Vuzenici je pa ležalo vsevprek, še otroci so ga cuzali, mi pa rzturali do štirih zjutraj ... potlej sta pa dva naša zletela v Dravo, nabasana kot mavre, z ovinka pri Podvelki. In sta šla ... na dno.

In muska – na dno.

Na površje je splavala pa duhovnost ...

Ona je duhovna oseba, če me zastopiš.

SANDRA: Ne.

IVEK: Ni važno. Jaz imam tukaj v dobrem. Lahko spiješ, kar češ,
na moj račun.

SANDRA: Zakaj to govorite?

IVEK: Jaz sem že malo popil, ampak ti ...

SANDRA: Kaj?

IVEK: Ti si ... *Ji žuga.*

SANDRA: Ne, prosim ...

IVEK: Ne se bat.

Vse to je samo ...

Človeška roba ... Saj se ne da nič skrit.

No, pridi ...

Sandra pride bliže.

IVEK: Ti ...

Se zasmeje.

Ti si ... ta prava.

Jaz bom ... Domov pa spat ... Jutri pa ... Kurc pa jutri ...

Poslušal bom mamico, buljil, mislil ... Veš, kaj?

SANDRA: Ne.

IVEK: Mislil bom ... nate, ja, če se te bom še spomnil ... pa na to,
kje bi dobil en šnops ... pa na štrik ...

SANDRA: Vi bi se morali zdraviti ...

IVEK: Kaj se čem zdraviti ...

Sem ... kar sem ...

Muskontar pa pijanec. Pravzaprav ... pijanec.

Vem, kaj sem ...

Ta tukaj ... moj bivši »partner« ... on pa ne ve, kaj je ...

Kurc vse skup ...

....

A zdraviti bi se moral?

Pa bi se ti mogoče z mano poročila, če se grem zdraviti?

SANDRA: Stric ...

IVEK: Ivek, ne pa stric, ga gleda, strica!

No?

Vidiš.

Se ti tudi ni za bat, se mi že leta ni dvignil.

....

Kaj se čem zdraviti ... da se bom trezen obesil?

SANDRA: Zakaj mi to govorite?

IVEK: Ker te prvič vidim ... in te ne poznam ...

Ker je vse ena figa ...

Ker si ta prava.

Grem ...

Ampak ...

Brez zamere ...

SANDRA: Kaj?

IVEK: Veš kaj ...

Bi ti lahko ...

Bi lahko za enega starega, pokozlanega strica odpela bluzo?

....

Saj ti je itak vseeno ...

....

Kaj ti ni?

Sandra za trenutek počaka, potem odpne gumbe bluze, ki jo ima oblečeno pod bundo. Spodaj nosi bel modrček. Ivekova roka se približa njenim prsim in nekaj centimetrov stran obstane. Ivek, kot da bi vprašal za dovoljenje, pokima. Sandra ne odgovori. Roka se za hip dotakne gole kože. Ivek odmakne roko. Pokima.

SANDRA se dotakne njegove roke: Ti ... Veš, ti ...

Zjutraj, ko se enkrat zbudim, je na zidu majhen krvav flek ...

Nekdo je moral tu speštati kukca ...

Zdavnaj ...

Nič se ne zgane.

Tiktak, tiktak ...

In mislim ...

Mamica moja, mislim ... Sto na uro ...

In ... grem – skozi – z odprtimi očmi, skozi zid in ven, skozi sneg ... Čez gozd ...

Belo, cel svet je zaviti v vato ...

Samo sneg pada v tišini.

Pol se uležem v zamet, kjer je mehko in toplo in počasi,
nežno potonem nazaj v spanje.

....

Si boš zapomnil?

IVEK: Kaj?

SANDRA: Uležeš se v sneg in zaspiš ...

Si boš zapomnil?

Boš?

Zame?

IVEK *jo gleda*. Izbruhne: Ej, ti si mi ta prava!

Ti, ti ...

Lisička!

V sneg in ...

Ajatutu ...

Kar v snegeca.

Kakšen štrik ... Brezveze ...

Snegec ...

Sam sebi. Počasi ...

To si maš za zapomnit ...

Ivek ... Počasi ...

Ivek odhlača. Sandra zapne bluzo. Vrne se k šanku. Skozi vrata, ki jih je Ivek pustil na stežaj odprta, nenaden sunek vetra v notranjost prinese vrtinec snežink. Štef se vrne, gre k odprtim vhodnim vratom, pogleda skoznja in jih zapre.

ŠTEF: Jebemti, kako zna ta tip nakurit ...

Sandri. Si kaj videla, kam je zavil?

SANDRA: Ne.

ŠTEF: Pijan je, v tem metežu bi znal še lastno bajto falit ...

....

Ti si mi pa nekam znana ...

Ne vem, kam bi te dal ...

SANDRA: Mogoče sva se srečala na kaki veselici.

ŠTEF: Ne hodim po veselicah.

SANDRA: Ko ste.

ŠTEF: Takrat si bila ti še šolarica.

SANDRA: Jaz sem zgodaj začela ...

ŠTEF: Kaj je pa ata rekel?

SANDRA: Ga ni.

....

ŠTEF: Nekak se mi zdi ...

Od kod si pravzaprav?

SANDRA: S konjičanom sem prišla ...

ŠTEF: Ja, ampak od kod?

Iz hiše v točilnico v šlapah iz blaga pridrsa Marko. Čez srajco ima oblečen športni brezrokavnik, namesto hlač ima spodnji del pižame, na glavi pa volneno kapo. Zlekne se za eno od miz, izpod pazduhe vzame časopis in lista. Sandra in Štef utihneta. Marko vstane, gre k šanku in si nalije kozarec soka. Vzame sladkornico in natrese v sok krepko porcijo sladkorja.

ŠTEF: Sine, a se nisi hvalil, da boš ta teden hujšal?

MARKO: Ne utrujat.

Se vrne k mizi in bere naprej.

ŠTEF Sandri: Od poletja je v garaži nov gorski bicikel pa fitness kombinirka, da se bo pob lahko turnal ...

....

Marko brunda.

ŠTEF: Sine ...

Marko brunda isti napev kot prej Ivek.

ŠTEF vzroji: Kaj vam pa je danes? Prosim, a lahko takoj nehaš!

MARKO: Kaj spet?

ŠTEF: Poln kufer mam tega!

....

MARKO *ne brunda več*: Mat je rekla, da daj oglas za novo kelnarico.

Bere. V Salomonov oglasnik. Bere. Če se prav spomnim, pa ... v Večer. Bere. Zeha.

Pa na ... radio ...

ŠTEF *pojasnjuje Sandri*: Se opravičujem, Marko, sin ...

Sicer pa ...

Mogoče ti ...

Se popravi. Vi iščete delo?

SANDRA: Ja.

ŠTEF: Res?

SANDRA: Res.

ŠTEF: Potem pa ...

....

Dajte se oglasit popoldne, ko bo žena na razpolago. Te reči ima pri nas kar ona čez.

Kako ti je pa ime?

SANDRA: Sandra. Sandra Režek.

ŠTEF *ji čez šank ponudi roko*: Anderlič. Totenbirt. Tako se reče pri nas.

2

Bdenje ob mrliču. Ob zadnji steni odprta krsta. Na mizi zraven krste velika Ivekova slika s črnim krepom čez vogal, križ, prižgana sveča in posodica z vodo, v katero je namočena smrekova vejica. Zasedene so tri mize. Spredaj desno možje: Tomi, policaj Markelj s kapo postrani in razpetim ovratnikom, Škofic, ki mu je počil venecijan. Pri levi zadnji mizi ženske: Štefova soproga Eli s svojima sestrama, sodnico Agato Jurkovič – Jurkovičko in učiteljico Marto Roblek – Martiko, kvartajo. Zadaj mladež: Tičo, njegovo dekle Mojca, Marko in Roblekov najmlajši, Robi. Sredi med mladimi sključena starka, vsa v črnini, sklonjena nad mizo, z ruto globoko čez oči, vsake toliko malce zaniha naprej in nazaj.

ŠKOFIC: Tomi, tega ne jemaj kot reden posel, to je sanacija.

TOM: Jebemti, Miro ...

MARKELJ *se masti z rebrci*: Škofic, meni to ne gre skup ...

ŠKOFIC: Tomi, to je sanacija. Zastopiš? To je urgenca.

TOM: Kurc ...

ŠKOFIC: Tomi, sem poglej. Ti veš, da jaz plačam, kot se zagre.

Veš to?

TOM: Te gleda, Miro ...

ŠKOFIC: Tomi ...

TOM: Miro, ne ...

ŠKOFIC: Tomi ...

TOM: Žlahto mam na vratu.

ŠKOFIC: Kakšno žlahto?

TOM: S Štefom sem zmenjen.

ŠKOFIC: Pa koliko misliš, da ti bo on colal? Tomi?

Sem, v oči me glej.

Pa kdaj? Če!

Dragec moj. Oja.

....

No, kaj pa jaz?

Kaj misliš?

....

TOM *zavzdihne*: Kaj naj zdaj ...

....

ŠKOFIC *ponudi roko*: Tomi, roka?

....

TOM *seže v roko*: Naj ti bo. To je ta zadnjič, da veš.

Mater ti.

....

Veš, kaj me zdaj čaka?

ŠKOFIC *ga treplja po roki*: Ta venecijan mava midva za posanirat.

....

MARKELJ *dvigne kozarec*: Dajmo ga, fantje. Na rajnega.

TOM, ŠKOFIC *se pridružita*: Dajmo.

ŠKOFIC: Ti, kakšna so rebrca?

MARKELJ: Kar.

ŠKOFIC *čez sobo, Sandri*: Ej, še ena rebrca. Ne, čakaj ...

Tomiju. Daj, boš malo založil, boš, ne?

Spet Sandri. Ej! Dvakrat. Pa še liter.

MARKELJ: Škofic, jaz prej nisem sledil ...

ŠKOFIC: Ni kaj. Tam, kjer je počil, se poštema, grund, kit, tenkoslojni estrih. Povrh pa epoksi, da se fleha glanc pogliha. Venecijan je tradicija, to ima itak že vsak, epoksi bo pa bolj kot ... Ma, jebi ga ...

Sandra prinese liter in ga postavi na mizo. Oblečena je v oprijet temno rdeč suknjič in mini krilo enake barve, okrog bokov ima opasico z veliko natakarsko denarnico. Prej zmršeni lasje so zadaj speti v čop.

SANDRA: Rebrc ni.

ŠKOFIC: Kako?

SANDRA: Zmanjkalo.

ŠKOFIC: Ti, veš kaj ...

SANDRA: Kaj?

ŠKOFIC *jo prime za roko*: Kako je tebi ime?

SANDRA: Sandra.

ŠKOFIC: Čuj, Sandra. Če bi ti meni ... jaz sem Miro, tu mi rečejo Škofic, drugače sem v lesu pa v gradbeni mehanizaciji, ti mi boš rekla pa Miro, ne ... kaj če bi ti meni pa našemu Tomiju prinesla ... en orenk dunajski pa pomfrit, a?

SANDRA *izmakne roko*: Ni.

ŠKOFIC: Kako – ni? Oštarija, pa brez dunajca?

Sandra skomigne.

ŠKOFIC: Ja kaj pa sploh držite?

SANDRA: Bograč je še. Pa jota.

TOM: Joto. S pol klobase.

ŠKOFIC: Dvakrat.

Ji pokima, Sandra odide, moški gledajo za njo in si odobravajoče pokimajo. Dvignejo kozarce.

SANDRA *pri mladinski mizi*: Kaj smem?

TIČO: Isto, še enkrat.

SANDRA *na staro*: Kaj pa ona?

TIČO *starki*: Teta ... ej, teta ...

Starka ne reagira.

TIČO *Sandri*: Nič, vodo.

SANDRA: Z mehurčki?

TIČO: Kar iz pipe. Bo v redu.

Sandra nazaj za šank in v kuhinjo.

ROBI: Mogoče kdo kaj ... *Potegne zrak skozi nos in se namrdne.*

TIČO: Ti, pa res ... Maš prav ...

MOJCA: Jaz pa že ves čas ... Grozno ...

Vohajo in se gledajo.

TIČO *namigne proti starki*: Teta ...

MOJCA: Ona?

TIČO: Kdo pa?

MOJCA: Jaz sem pa že mislila, da se pod klopjo razkraja miš.

TIČO: Ni miš, kar teta je.

MOJCA: Bolj potihem, Tičo ...

TIČO: Itak je gluha.

ELI *od sosednje mize Marku*: Marko!

Mu nakaže z dlanjo proti mizi zadaj v kotu. Tičo vstane, pomigne še Marku, skupaj dvigneta starko in jo odvedeta k zadnji mizi.

ROBI: Kako je mogoče neženirano širit tak vonj?

Ne da bi se hvalil, ampak tudi z rabo špic avstrijskega deodorana lahko izkažem nek odnos ...

Mimogrede, ker jaz pazim ...

Nekoliko tiše, v smeri proti Mojci. Samo kot primer, če bi se morda kdaj pojavil ... interes ...

Tičo in Marko sta nazaj, sedeta.

TIČO: Hja, meso ji gnije. Kost, kaj vem, noga ... nekaj takega. V bajti ni tople vode. Vse nekam predpotopno.

MOJCA: A ni to grozno, če si tako star ...

ROBI: Ne veš, če ni bolje prej biti mrtev ...

TIČO: Ne veš.

Eskim odide v prostranstvo ledu. Sem zadnjič gledal na Discoveryju. Res ... Vse tisto ... ful mrakobno pa tak ... Ampak kot prvinski folk ... Oni še kar nekako ...

MOJCA: Tičo, a ti kaj veš, a je res, da je tudi Ivek sam sebe?

TIČO: Kaj?

MOJCA: Ja tako, da se je sam ... Hinrihtal, ne?

TIČO: Oprosti ...

Oprosti – kot prvo – našli so ga v jarku.

Zjutraj je raja mimo gazila na delo, popoldne, ko je prišla odjuga, je pa lepo pokukal ven.

Priznajmo si – on pač ni znal pit.

ROBI: Če ne znaš, se nauči nadzorovat, kako piješ. Ne pij asocialno, nikdar ...

Čeprav ... Če to vreme ni absurd ... Danes, na primer, sem se sončil. Balkon, ligeštul – par dni nazaj pa snežni vihar.

Dejansko nam je človeka tu odneslo ... *Ni izrečeno: vreme.*
Skomigne.

TIČO: Vreme so nam zjebali. Definitivno.

ELI *pri kvartopirskem omizju*: Kontra na špil.

AGATA: H–khm ...

ELI *odpre barvo*: Kako pa kaj medve stojiva ... v piku? *Agata vrže,*
Marta prevzame.

MARTA *komentira prevzem*: Ajs.

ELI *dopolni komentar*: Ups!

AGATA: Fej. Tajfel. *Odloži karte na mizo.*

Eli, daj eno pivce. Ampak naj ga prinese iz kleti.

Marti. Boš ti še en sadjevček?

ELI *vpije proti vratom v hišo*: Štefan!

Štef!

AGATA *Marti*: Boš, ne?

MARTA: Samo da ne bo preveč.

ELI: Štef!

AGATA *Marti, odmahne*: Eh!

Pride Sandra.

ELI: Kaj pa ti tu?

SANDRA: Šef je rekel, da naj ga zamenjam.

ELI: A šef?

SANDRA: Ja.

ELI: Kaj sem pa jaz?

SANDRA: Je rekel, da bo takoj nazaj.

AGATA *pomirja napetost*: No, no, ne bomo zdaj tukaj
 komplicirale.

Sandri. Poslušaj, punčka, pojdi ti dol v klet pa prinesi eno
 mrzlo pivce, ampak pazi, da bo prav, saj veš, tam iz kota ...

SANDRA: Takoj. *Odide.*

AGATA *za njo*: Pa en sadjevček, za našo Martiko, bi še lepo
 prosila. *Eli.* Čeden kebrček.

Kaj je pa to zaena?

ELI: Nova. Jo imamo že skoraj en teden.

AGATA: En teden? Kaj ne poveš.

Je kaj narobe z njo?

Pa ne da je nuna?

ELI: Ti se kar norčuj ...

MARTA: Veš kaj, Agata, po drugi strani dam pa jaz Eli čisto prav, da ne dovoli kurbarije v naši hiši.

Ti ne veš, kako je bilo meni, ko je pokojni atek moral prodat Štefanu in temu drugemu, temu bogemu ...

Išče po spominu, pokaže na mrliča.

ELI: Iveku.

MARTA: Iveku, ja.

AGATA: Dobro, ampak s tem je počiščeno. Papirji so?

ELI: Saj veš.

AGATA: Kaj je pa pol še treba cirkusa?

ELI: Kakšen cirkus? Kdo pa misliš, da je dal za trugo pa za tole?

AGATA: Kdo?

ELI *namigne proti starki*: Menda ne misliš, da ona?

AGATA *zavzdihne*: Eli, Eli, ti si bila zmerom nepraktična.

Ni čudno, da je, kar je.

ELI: To je pač, da se sosedom zapre gobec.

....

AGATA: Potem pa tako povej ...

MARTA: Še posebej zdaj, ko so začele krožit govorice.

AGATA: Kakšne govorice?

MARTA: Da je Štef nehal odplačevati anuitete.

....

AGATA: H-khm, ja ... Alo, punce, gremo do kraja.

Poberejo karte in zamišljeno molče odmetavajo. Sandra prinese hrano in pijačo. Ženskam najprej pivo in sadjevček, možem dvakrat joto.

ŠKOFIC *jo prime za roko*: Poslušaj, Sandy ...

SANDRA: Kaj? *Izmakne roko.*

ŠKOFIC: Pusti, se bova že zmenila ...

Sandra nazaj k šanku.

TOM *vstane*: Pobje, zdaj pa enega za spomin. Nazdar, na Iveka!

Danes mi pijemo na fanta, jutri bodo drugi na nas.

ŠKOFIC, MARKELJ *vstaneta*: Nazdar!

Spijejo, sedejo.

ŠKOFIC: Kaj se če, življenje.

MARKELJ: Jebemti, ni slab ... *Pocmoka.*

Ampak ... Sprašujem se ... Pa kaj je bilo treba temu bogemu Iveku pa Štefu tu po našem koncu stikat? Kaj nista mogla tam okrog Dravograda najt nobenega pajzlja?

ŠKOFIC: Kaj neki? Stari Totenbirt je imel to smolo, da je bil zmerom za kakšen punt prekratek pri taroku. Se ni moglo iziti drugače. Pa še ekstrarabat ...

MARKELJ: Kakšen rabat?

ŠKOFIC: Jebemti, Markelj, res že pozabljaš, zadnji čas, da greš v penzijo. Oštarija se je prodajala v paketu z nosečo punčaro, kdo pa ne ve tega. Prašaj Tomija, on je menda tudi kandidiral.

TOM: To se pa hudo motiš, Miro, pizda ti materina. Eli se jaz še z mezincem ne bi pipnil, pa če mi šenkaš pol Maribora. In mojega Robija sem naštepal jaz sam, s tole mašincino.

Pokaže na mašincino.

Tukaj zame ni pardona.

MARKELJ: Saj res, Tomi, kaj pa tisti kšeft, jaz grem čez dva meseca v penzijo ...

TOM: Rudi, samo malo se strpi, gotovo se bo kaj odprlo, nič ne rečem, kje ...

MARKELJ: Ja, ampak kdaj? Jaz grem v penzijo ...

TOM: Rudi, vse bomo porihtali. A kdaj še česa nismo?

MARKELJ: Že, že ...

Pri mladinski mizi Mojca nenadoma skoči kvišku in prisoli zaušnico Marku.

MOJCA: Ti, veš kaj, ti ...

MARKO: Kaj ... Kaj?

TIČO: Kaj je pa to? Mater ...

MOJCA: Šlatal me je!

TIČO: Kako?

MOJCA: Z roko pod kiklo.

TIČO *Marku*: Mater ti ...

Mojci. Mojček, ampak kako?

MOJCA: Skor genau do konca!

TIČO *skoči proti Marku*: Mater ti, mater ti ...

Marko se umika proti šanku.

MARKO: Nisem te. Niti slučajno!

MOJCA: Pa glih ti si bil. Sem te prav opazovala, prasec.

TIČO: Mater, jaz ga bom ...

Gre v zaključni napad, vmes posežejo možakarji in ga zadržijo.

MARKO *ob šanku, izza Sandrinega hrbta*: Nisem jo. Jaz že ne.

ELI: Marko!!!

MARKO *Sandri*: Če ta ni zmešana. Robi jo je za pizdo, ubrisala je pa mene.

ROBI *skoči pokonci*: Pardon! Take dikcije si pa jaz ne dovolim!

MARKELJ: Deca, pa kaj vam jel? Kaj nimate nič pietete? Za češpljice grabit ... Ne danes ... Bodite smilečni, ne danes ...

TOM: Tičo, pamet v roke, saj si dedec, dol sedi, enega spij, možakar, pa malo se zamisli ...

TIČO: Mater mu ... *Se vrača k mizi.*

TOM: Tukaj se matramo, da bi bilo vam lepše, da vam bo lažje, da vam ne bo treba dat skoz, kar smo morali mi ta stari. Da vam bo treba čim manj švicat, če vam človek že ne more prihranit tega, kar itak kurac pride samo. Pa da boste konec koncev lahko kaj poštenega pojerbali. Vi pa takole ...

ELI: Marko!

AGATA: Pridi sem, Marko.

MARKO: Kaj je, teta? *Pride k ženski mizi.*

AGATA: Marko, takole žleht se pač ne sme bit.

MARKO: Nisem bil jaz.

MARTA: Maš za poslušat teto Agato, ona je sodnica in ne govori kar tja v ene tri pirovske.

AGATA: Marko, tvoja mamica ima že brez tvojih ekscesov težko življenje, zapomni si to. Si si zapomnil?

MARKO: Sem, teta.

AGATA: No, če si si zapomnil ... Kaj sem že hotela ...

No, zdaj pa le pojdi.

Alo, vozi.

Marko odide k šanku. Ostali se spet posedejo.

TOM: Ah, ti naši ljubi otroci.

Moj Robi, na primer. On jeseni na VEKŠ, v Maribor, istočasno pa njegova mama magisterij na pedagoški. Dva študenta pri hiši, zamisli si to, ampak kaj češ, čas je tak, treba se je znat obrnit pa sfolgat.

Na, tu se mi pa zdaj otročaji, če mi oprostite, šlatajo za ...

MARKELJ *prime za pištolo*: Tole, fantje, je službena pištola, čez dva meseca grem v penzijon, pa mi ves ta čas enkrat samkrat ni bilo treba odpet futrole. In sem ponosen na to. Ampak vam rečem, če bi šlo za otroka, bi pa potegnil brez razmišljanja.

ŠKOFIC: Rudi, tu sicer jaz ne vidim direkt povezave.

Je pa res: ko gre za premoženje, ko gre za stvar, ko gre za to, kar se bo jerbalo ... Kaj pa drugega sploh ostane, vaju vprašam. Tukaj se pa seveda vse neha. Tukaj je pa normalen človek ... pripravljen na vse.

Na vse.

Zasliši se močno trkanje.

ELI: Zaprto!

Trkanje se nadaljuje.

ELI: Zaprto je!!

Še močnejše trkanje. Eli namigne Sandri, Sandra gre odklenit, noter se primotovili zablodeli, pozni pijanec. Naravnost proti ženski mizi.

PIJANEC: En res dober večer želim, moje lušne, dobre deklice ...

ELI: Zaprto je.

PIJANEC: Ne bi želel bit v nadlego, mislil sem, kje imate pa ata ...

AGATA: Pokojni so že osemnajst let, danes imamo pa zaprto ...

PIJANEC: Mislil sem, tako, če bi lahko ...

ELI: Tam na vratih ti piše. Zaprto.

PIJANEC: Brez zamere, še sekundico vam ukradem. Samo flaškico konjičana za sabo bi ...

AGATA: Človek božji, spoštuj zasebnost! Kje je tvoja srčna kultura!? Tu vendar žalujemo, kaj si slep?

Skozi nastežaj odprta vhodna vrata vstopi Štef.

PIJANEC: Že hitim, oprostite, ti ... *Štefu*. Čuj, kaj nisi ti ta novi birt, tisti iz Dravograda, kaj bi ti lahko ...

ELI *Sandri*: Spravi ga ven.

Sandra pijanca stira ven in za njim spet zaklene.

TOM: O, gazda ...

ŠKOFIC: Naš investitor ...

ŠTEF: Pa Ivekova mati so tudi prišli ...

Starka vstane, opre se ob berglo in zakorači proti Štefu.

TIČO: Čakajte, teta ... Mojca ...

Podpreta starko, vsak z ene strani. Starka s spremljevalcema odšanta mimo Štefa k vratom, jih skuša odpreti, ker pa so zaklenjena, nekajkrat nestrpno butne z berglo obnja. Priskoči Sandra in odklene, trojica odide. Sandra skozi leva vrata, v kuhinjo. Čez trenutek se Tičo spet prikaže na vratih.

TIČO: Štef, teta prosi, da ji pošljete, kar je še ostalo.

ELI: Ostalo? Od česa?

TIČO: Saj veste, kar je imel Ivek v dobrem.

Pa brez zamere. Aja, pa da se mu zaigra na gobu ... tisto ...

O Štefu. On že ve ... Odide, zapre za sabo.

ŠTEF: Kaj vam pa je? Kaj me tako zijate?

ELI: Rajši ti povej, kje se klatiš sredi noči.

ŠTEF: Šel sem še enkrat premerit. *Sede k moški mizi.*

ELI: Kaj si moral merit?

ŠTEF: Nič, da se zmenim s Tomijem.

Na mizo položi zmečkan papir. Glej, Tomi, jaz sem tukaj že pripravil eno okvirno skico ...

TOM: Kaj maš to?

ŠTEF: To je obstoječa cipresa, njo pustimo, kot je, vse drugo se pa tlakuje s ploščami iz lomljenega pohorskega granita, na sredo pa surov kvader iz granita ...

....

TOM: Pa ne da mi ti kažeš nekakšen grob?

ŠTEF: Ja, Ivekov. Gor na kvader pa klarinet iz brona – tako – malo v šrego. Lahko, da gleda malo čez, kot da ma muskontar glih pavzo, pol se bo pa žingalo dalje. To so zdaj definitivne mere, tule tri pa pol ...

TOM: In kdo ti bo to delal?

ELI: Štefan, nujno se mava nekaj za pomenit.

ŠTEF: Ja, Eli, to še dorečeva s Tomijem ...

TOM: Kaj mam pa jaz pri tem za dorečt?

ŠTEF: Tomi, midva sva zmenjena, da začneva. Samo da bi jaz zdaj vse skup malo prevekslal, da ne bi šli naprej s sanitarijami, ampak da bi ti najprej tole tu potlakoval ...

ŠKOFIC: Ko jaz tole gledam ... *Si ogleduje skico.*

Maš ti za to že kakšen predračun?

Se ti kaj sanja, koliko taki heci koštajo?

ŠTEF: Ni važno.

ELI: Štefan ...

TOM: Jaz tega ne mislim delat. V nagrobne posle se jaz ne spuščam.

ŠTEF: Jaz se pa ne pritaknem drugega, dokler to ni pošlihtano.

TOM: Tudi prav. Sva že zmenjena ...

ŠTEF: Kako to misliš?

ELI: Štefan ...

ŠTEF *Eli*: Jebemti, daj že mir, hudič!

Tomiju. Kako to misliš?

TOM: Da sva zmenjena.

ŠTEF: Kaj sva zmenjena?

TOM: To, da jaz tukaj ne mislim več afen guncat. Nimam cajta.

Jaz sem profesionalc.

ŠTEF: Pička ti materina, kdo ti pa kaj hoče!

MARKELJ: Štef, mamico ti tvoju, pa kaj ti je treba po tujih grobovih praskat.

ŠTEF: Pička ... ta človek je bil meni kot foter ... On je meni odprl vrata, on je mene vzel v svoj bend. Pička ... Brez njega zdaj jaz ne bi sedel tukaj ...

MARKELJ: Štef, že prav, ampak spusti žogo na tla.

ŠTEF: Rudi, to se tebe ne tiče. Zapri gobec.

Tomi, midva sva torej fertik?

TOM: Sam si rekel, Štef.

ŠTEF: Tomi, odjebi!

TOM: Stari moj, pazi, da jaz tebi ne rečem odjebi.

ŠTEF: Dokler si ti na mojem, boš pazil ti.

TOM: Na tvojem? Na tvojem?

Da ne počim od smeha.

Človek, daj, malo odpri oči.

Fantje, tukaj se ne da več pametno menit.

Tom, Markelj in Škofic vstanejo od mize.

TOM: Alo, Robi.

Pridruži se jim še Robi. Odidejo.

ELI: Štefan, veš kaj, zdaj pa ...

ŠTEF: Marš v pičko mater še ti!

Odide skozi leva vrata v hišo. Zaloputne za sabo. Samo še žensko omizje torej.

AGATA: Koščka melšpajza se pa zdaj menda ne bi več dalo dobit?

MARTA: Eh ... Škisirunda, punce?

Prikimajo. Marta razdeli, odlicitirajo molče, vse tri samo z zamahom roke naprej, torej klop. Dva ali trije štihi. Eli nenadoma odloži karte.

ELI *napol v solzah*: Kar sem jaz že in kar še ...

AGATA: Eli, ne bomo spet. Kar je bilo, je bilo, treba je bilo rešit,

kar se je dalo in tako se je pač izšlo. Malo pa tudi sebi pripiši, če praviš, da v tretjem mesecu nisi vedela, da si noseča ...

ELI: Nisem ...

MARTA *boža Eli*: Naša Eli je bila taka, taka lepotica ...

ELI: Taka, za v govna potunkat.

Pa na cedilu pustit.

...

AGATA: Pfej, tisti Runko je pa tudi vreden svojega denarja.

Da ti niti enkrat ne pride pogledat froca.

MARTA: Kako pa naj, če še tega ne ve, da ga ima.

AGATA: Punce, je, kar je. Tu ni Runko, ampak ta nesrečnik, na kerega je pokojni atek stavil, zdaj nam bo pa prav on zafural, kar je še ostalo.

ELI: Eli, ne bo ti dolgcajt, ste trucali, živo muziko boš mela doma.

Potlej je pa posteljina zavdarjala po šnopsu pa po tistih njegovih ... Ko se ni lajhal, je pa ležal nezavesten ... Jaz pa s frocem za vse ...

AGATA: Ni ti bilo z marjeticami postlano, Eli, ampak ne vem, kaj je treba zdaj toliko cvilit, ko je že davno mimo. Štefa ti je moj pokojnik lepo zlifral na Pohorski dvor, ven je prišel trezen kot dojenček in mehek kot puter. Še tuje dete mu ni šlo v nos.

ELI: Kakšno dete! Ko se je zbrihal, je šel Marko že k birmi.
Če ne bi imela gurudžija ... Do not worry, meditate, let it go.
Just observe.

AGATA: Daj, daj ... Saj ni edini, ki je šel na brušenje. Ko so ga odpustili, je bil be pe.

ELI: Be pe? Z Dvora je padel zmešan kot kurjak.

Jaz pa ... končno ... končno ... bogecu hvala ...

Trefil si na lotu.

Če češ ostat suh, sem mu zabijala, maš za it po duhovni poti.

Nič ...

Prav.

Pa saj si na njej, če češ ali ne. Treba je samo, da zamerkaš, kot sem jaz.

Sprosti se, meditiraj ...

Objemi drevo.

Za nobeno delo ni bil, ene same reči se ni pritaknil, ampak ... kot da bi ga pa le ...

Saj bo ...

Pol ... skor že iz obupa, sem mu pa dala meditacijo z ognjem.

Glej v plamen. Usmeri se. V točko.

Fokus.

In sem ga mela.

Eno jutro ga dobim v kopalnici na tleh, ko se mi ves tresse.

Dobro, mu rečem, ti samo nadaljuj. Ne se upirat, opazuj.

Naj gre, kamor če.

Samo opazuj.

AGATA: Eli, za ta gostinski kšeft si ti morda malo preveč na špiritualno plat.

MARTA: Agata, kaj si ena fohidiotka ...

Z moškimi ma Eli pač problem.

Kera ga pa nima?

ELI: Pol mu je pa še kar zalaufalo. Jaz se pa tudi toliko spoznam, da vidim, kako se mu pretaka.

Energija.

....

Odblokiral se je.

Pojdi not, še globlje.

Potopi se.

Zdaj maš za najt notranjega otroka.

Ne odnehat.

....

AGATA: In?

ELI: Kriza. Ni spal, more, kričal je, pa tako ...

Pol pa enega jutra pride gor s harmoniko in pravi: Eli, a jo razsekam? Na tavžent kosov, če češ? Naj fentam hudiča? Jaz pa zaspana nazaj ... nekaj kot: Daj ti že malo glej na uro. Si misliš – nedelja pol pet zjutraj – on pa tam na kolena in prijavi: Eli, moja zvezda vodnica, moj edini partner v tem življenju.

Obesi ti to reč lepo spodaj na zid, da si boš zapomnil, kaj si zdaj povedal, mu jaz.

Bom, mi reče, ampak prej mi maš za čestitat.

Zakaj pa?

Danes je tri leta, ko ne pijem.

....

V meni pa nenadoma ... poči mi, skočim pokonci in začnem kar tulit: Kdo bo pa čestital meni, ko ne pijem od rojstva? Kdo bo čestital meni, ki rinem to šajtrgo, ko se eni rehabilitirajo?

....

Eto. Pa smo.

Konec relaksacije ...

On zdaj rinta. Bogeca – ne vem, če ni še slabše.

Prej je bil vsaj mir. Zdaj pa bevška od jutra do večera, se zaganja kot strgan pes ...

MARTA: Eli, ne glede ... o lastnem možu ne moreš tako ... On ni noben kuža ...

AGATA: Ja, ja, tako to gre.

Pa zdaj?

Kako se bo spedenal ta šmorn?

ELI: Ko smo šli v investicijo, sem vprašala gurudžija: Ali bo? Do septembra? Se bo izšlo? To je bilo predlani in gurudži je rekel:

Do not worry. To je rekel. Do not worry.

Zdaj pa ne vem ...

Me bodo vrgli na cesto? Brez vsega?

Kaj naj ...

Drugi teden letim v Bangalore, h gurudžiju.

Mislila sem vprašat, če bi vedve lahko tukaj ...

AGATA: Eli, kar. Pojdi ti v ta tvoj Bangalore pa si malo spočij živce.

Tu so zdaj potrebne ta prave arcnije.

Z Marto vstaneta in gresta proti vratom.

Bova že medve z Martiko, da bo prav. Ti bi se morala že prej obrnit na naju.

Kajne, Martika?

ELI: Bosta res to zame?

AGATA: Lahko se zaneseš.

Eli, smo na vezi.

Agata in Marta skoz vhodna vrata ven, Eli v kuhinjo.

Iz kuhinje pride Sandra in začne pospravljati. Obrača stole in jih postavlja na mize. Skozi vhodna vrata Robi.

ROBI: Sandra ...

SANDRA: O, Robi ...

ROBI: Prišel sem se poslovit.

SANDRA: Lepo, Robi.

....

No, kaj?

ROBI: Poslovit sem se prišel.

SANDRA: Srečno, Robi.

ROBI: Grem.

SANDRA: Ja, v Maribor. Sem slišala. Ni daleč.

ROBI: V mesto.

SANDRA: Kdaj greš? Čez tri mesece?

ROBI: Ja. Samo se hočem poslovit že zdaj.

SANDRA: Nič takega ni. Za konec tedna boš doma.

ROBI: Ne, jaz bom tudi za konec tedna gor.

SANDRA: Mami te bo pogrešala.

ROBI: Me briga.

SANDRA: Kaj pa ata?

ROBI: Me sploh briga.

SANDRA: Čas hitro teče. Boš videl, kot bi trenil, pa bo leto naokrog.

ROBI: Me briga! Na kvadrat!

....

SANDRA: Pa ne da si hud?

ROBI: Nikdar več.

SANDRA: Pa kaj je narobe, Robi?

ROBI: Samo nekaj naj mi bo dovoljeno: jaz grem v Maribor, ne da bi študiral, ampak zato, da se bom tam zapil.

Do daske. Da bom potem obležal v jarku in zmrznil kot Ivek.

SANDRA: Kaj pa govoriš, Robi?

ROBI: To sem ti prišel povedat.

Da veš.

SANDRA: A sem ti mogoče jaz kaj naredila?

ROBI: Si, ja.

SANDRA: Kaj vendar?

ROBI: Se spomniš takrat, ko sva plesala?

SANDRA: Ne.

ROBI: Je že v redu, saj vem, da sem zate ... samo prah. Smet.

SANDRA: Ni res, Robi. Sploh ni res.

ROBI: Jaz sem smet. Desetkrat sem te moral prosit, preden si mi dala en ples.

En sam zajeban ples.

SANDRA: Robi ... Zakaj zganjaš tako reč okrog enega plesa?

ROBI: Samo ne pretvarjaj se, Sandra ...

Samo ne se mi pretvarjat ...

Ker ... kadar mlad človek obupa do konca, spregleda.

Spet najde moč.

Jaz nisem več noben revček, če še nisi opazila.

SANDRA: Oprosti, Robi, jaz moram pospraviti. Tla imam še za pomit. *Zlaga stole na mize.*

ROBI: Ti se kar delaj. Mene ne boš več okrog prinesla!

Sandra izza šanka prinese vedro in začne pomivati tla.

SANDRA: Veš kaj, mali ...

ROBI: Mali?!

Mali!!!??

....

Misliš, da ne vem?

SANDRA *pomiva tla*: Kaj?

ROBI: Da si se dala dol že z vsemi, razen z mano.

SANDRA: A da sem?

ROBI: Si, ja!

SANDRA: Pa kako z vsemi, saj sem šele en teden tukaj?

ROBI: Samo ne mi bit tako prekleto pametna. Si pač taka ženska.

SANDRA: A taka sem?

ROBI: Taka, ja!

SANDRA: In?

ROBI: Kaj – in?

SANDRA: Bi mogoče želel, da se dam dol še s tabo? *Pomiva.*

....

ROBI: Ti z mano ne boš več manipulirala.

Ker jaz vem, kaj ti si ... v resnici ...

Sandra zlije vodo po tleh, tako da se mora Robi umakniti.

SANDRA: No, povej.

....

ROBI: Bleferka!

Ena manipulantska bleferka!

SANDRA: Ja, bleferka. *Pomiva tla.*

Robi molče strmi še nekaj trenutkov vanjo in ji žuga. Vzame korak zaleta, silovito brčne v vedro in odide. Sandra pospravi nered. Pride Štef.

ŠTEF: Kaj ni bil Robi tukaj?

SANDRA: Ravno je šel.

ŠTEF: Kaj je pa hotel?

SANDRA: Nič. Otročarije.

Štef se ustavi pred krsto in gleda mrliča. Vzame smrekovo vejico in ga pokropi. Utrne svečo. Pogleda harmoniko na steni, se je dotakne. Sede na klop. Sandra vzame stol z mize in sede nanj, opazuje Štefa. Iz žepa privleče cigarete in eno prižge. Ponudi Štefu.

ŠTEF: Ne, hvala, sem nehal.

SANDRA: Tega, kar ste vi nehali, šef ... je pa precej.

....

Vas smem nekaj prašat?

ŠTEF: Daj ...

SANDRA: Šef ...

....

Ne zamerit ...

Kaj pa tisto? Ste tisto tudi nehali?

ŠTEF: Kaj?

SANDRA: Saj veste.

Menda ste jih imeli kot muskontar ... še pa še?

ŠTEF: Kdo ti je pa to rekel?

SANDRA: To se ve ...

Ne samo tu okrog, tudi kje drugje ...

O podvigih je šel glas ... *Zamahne.* Do Vuzenice ...

....

ŠTEF: Še pa še ...

Ne vem ...

Mogoče pa ne ...

SANDRA: Sploh veste, koliko?

....

Sto?

....

Tisoč?

....

Če vam povem ...

....

ŠTEF: Nikdar ne bi mislil, da znaš bit tako freh.

SANDRA: Veste, včasih gre ženska z nekom, ki je na glasu, že samo iz firbca.

Da vidi, če je res ...

....

Pri tem nikoli ne veš ...

....

Nikoli ...

ŠTEF: Pa ti?

SANDRA: Jaz?

ŠTEF: Ti, ja.

SANDRA: Ah ... Jaz se o tem nič kaj ne menim.

ŠTEF: Kako pa?

SANDRA: Naredim.

ŠTEF: Ja, ampak kdaj?

SANDRA: Ko je prav.

....

ŠTEF: Jaz pa ne.

Ne več ...

Tudi predstavljam si ne več, če že češ vedet.

....

Žival se upre ...

....

Nažrl sem se betona in zdaj je vse zademfano ...

Nič ... Vseeno boljše to kot pa tisto prej ...

To vem, če kaj ... Jaz nisem več isti ...

Edino v to sem siguren ...

Da nisem isti ...

Štef vstane in hoče proti levim vratom.

SANDRA: Že greste?

ŠTEF: Vrata bom zaprl, da naju kdo ne sliši.

SANDRA: Pa kaj potem, če sliši.

Štef obstane in sede nazaj.

SANDRA: Če vas vprašam ...

....

Ste kdaj hkrati z dvema?

S tremi?

ŠTEF: Kakšno vprašanje ...

Pa ti res misliš, da je vse skup samo to?

SANDRA: Kaj vem.

Skomigne. Kaj drugega pa boš?

ŠTEF: Ne vem, kaj ...

Sicer pa ... kaj ... Kakor komu paše ...

Jebeš ... Je, kar je ...

Kar ma za bit ... Eden mora zidat, eden mora pit ...

Ne?

Je, kar je ...

It mora vsak, slej ko prej ... Ne?

....

Matilda me je povohala ... *Se zasmeje.*

Kurba ...

....

....

Ivek je šel. Kurba.

Jaz sem potegnil črto ... Kdo je kriv? Vsi, nobeden ...

Kaj ga boš sral ... Brezveze ...

Jaz sem potegnil črto ...

Vedet nekaj, ampak zase ... Vedet, pri čem si. Pošteno.

Bit tiho kot miška ... Gradit, gradit ... In ne odnehat.

To je to.

Se popraska po glavi.

Tu not je ena sama ...

Črna luknja.

Familija, kšeft, zidava ... Prizidek ...

Kdo mi ma kaj za rečt?

Sem poročen? Sem. Ne bezljam ...

Za povrh ... Pol je tukaj še ta Marko. Mam sina. Ni da ni. Kar si zmisli, vse mu zbašem ... *Ni izrečeno: v rit.* Ustrežem. Če se le da. Ko sem bil jaz kot on ...

Po drugi strani pa ...

Ja, res je, naredil sem to pa to, ampak kaj?

Kaj?

....

Ne?

SANDRA: Saj je vseeno ...

Vi nočete s karto na dan ...

....

Recite ... Če si upate ...

ŠTEF: Kaj ti bom pravil?

SANDRA: Zakaj pa ne?

....

ŠTEF: Ne maram kaj dosti mislit ...

Sploh pa ne o teh tvojih ...

Tudi menit se ni kaj ...

SANDRA: Kaj pa z živaljo?

ŠTEF: Ne razumem.

SANDRA: Ste kdaj z živaljo?

ŠTEF: Ti ...

Zdaj pa da mi nehaš.

....

Kaj se tebi čisto meša? Z živaljo!

Kaj ti pride na pamet?

Z živaljo ...

Dolg premolk.

Pa ti?

SANDRA: Jaz?

ŠTEF: Ti si začela ...

....

SANDRA: Pravzaprav ja.

Če vas zanima.

ŠTEF: Z živaljo?

SANDRA: Ja.

Pa ne tako kot si dedi to namalate v porničih.

Ko sem bila stara pet let.

Na vrtu ...

Enkrat poleti sem se motala po gredicah ... Opoldne, ko je zvonilo avemarijo in je žgalo, kot da bi z neba padal ogenj, sem se skrila pod balkon. Imela sem majhno muco ... Prišla se je igrat v senco. Dala sem si jo v naročje, malo sem jo božala, ona je predla ... pol ...

Nisem imela hlačk, ona se mi pa naštela tam, med gola

stegenca ... in ... kaj vem ... me začne z jezičkom ... Od vročine sem bila čisto paf. Pol je začel v meni rasti občutek ... Saj veste, ker ...

In je ta prvič prišlo. V tistem navalu sem ... brez ene besede, brez misli ... skozi mene je šlo ...

... nekaj ...

Kot veselje ...

Kot življenje. Smrt.

Seks.

Ena sama divja, neustavljiva flodra.

Kot muska.

....

Jaz pa ...

ena nota ...

ena kratka notka ...

Ni tako?

ŠTEF: Sandra! Kaj mi to nakladaš?

Zakaj misliš, da bom jaz vse to poslušal?

SANDRA: Saj niste taka šlapa, šef ...

Če je res, kar se govori.

Da vas je gnal hudič ...

Te stvari se ne pozabijo. Ne kar tako.

Kaj pa še lahko izgubite?

ŠTEF: Ti frajla ...

Ti ...

Veš, tebe bi moral ...

....

Si pa res izbrala trenutek ...

SANDRA: Sem, ne?

Nimate posluha samo vi, šef, tudi jaz ga imam.

Tudi jaz zlepa ne falim.

....

No, recite, če ni res?

Dajte ... *Se gledata.*

Isti prostor, v mraku. Krsta je izginila, Ivekova slika prav tako. Tri sence pri mizi, na kateri so bili križ, slika in posodica z vodo. Ropot, kot da bi težek predmet zgrmel po tleh, potem še eden in še eden, zdaj že tako močno, kot da bi se prevračale omare.

ŠTEF s hodnika: Pa kdo, porkaduš ...

Celo bajto mi boš spravil pokonci ...

....

Pride noter, v pižami.

Kdo je?

Svetloba od spodaj osvetli prvi obraz.

ŠTEF: Ivek ... Jebemti ...

IVEK: Malo sem prišel naokrog pogledat, kako napreduje zidarija.

ŠTEF: Ivek! O čem pa ...

IVEK: Kahlice.

Si položil?

Kako si dal? Na lim? Na klasiko?

ŠTEF: Ivek, jebemti, pa ti sploh nisi na tekočem ...

IVEK: Poglej, koga sem še pripeljal.

Svetloba od spodaj osvetli še druga dva obraza.

ŠTEF: Južek ... Frenki ...

Fanta, pa kje sta hodila ves ta čas?

Kje mi ga serjete, pobi?

FRENKI: Saj veš, kje hodi mlad fant, ko ga ponoči ni doma.

JUŽEK: Daj, Štef, dol se usedi, bomo kakšno rekli.

ŠTEF: Jebemti, pobi, kako ste me presenetili! Jebemti, kako sem vas vesel! Kaj bomo spili?

FRENKI: Kaj neki, konjičana. Daj pet, šest flaš, da ti ne bo treba preveč od mize vstajat.

Štef po mizi na hitro razloži baterijo steklenic in kozarcev. Toči. Dvignejo kozarce.

ŠTEF: Pobi, na kaj bomo?

FRENKI: Na prvo mesto!

IVEK: Na zmago!

JUŽEK: Prvo mesto na Lojtrci domačih.

Štef da intonacijo. Ubrano, polglasno pojejo napev. Že znani napev. Nagnejo in izpijejo. Štef toči.

ŠTEF: Jebemti, pobi, pa kje ste se potikali toliko časa?

FRENKI: Saj veš, kje hodi mlad fant, ko ga ponoči ni doma.

JUŽEK: Povej kaj, Štef.

ŠTEF: Južek, stari moj, kaj ti čem rečt?

JUŽEK: Saj veš ...

ŠTEF: Ni kaj ...

JUŽEK: Poslušaj, stari, ga še kaj namočiš?

ŠTEF: Pobi, ne mi govorit.

JUŽEK: Nič?

ŠTEF: Ne mi o tem ...

JUŽEK: Štef, pa ti si bil svoje cajte ja ta glavni.

ŠTEF: Fantje, jaz sem poročen.

JUŽEK: Kaj vam poročenim ni treba? Daj, Štef, na delaj se finega, lepo priznaj, kaj imaš v paci.

ŠTEF: Jaz mam ženo.

Zapojejo unisono, vulgarno, udarno, tolčejo ritem s kozarci in steklenicami.

IVEK, FRENKI, JUŽEK: Žena naj bo doma, čaka naj na moža ...

FRENKI: Naj ti bo, Štef, če ne gre drugače, ti priznamo pa ženo.

IVEK: Ne, nič popusta!

ŠTEF: Ni treba popusta.

Vam povem, fantje ... da je že suha ...

Stiša glas. ... kot poper.

FRENKI: Štef, kot brat bratu ... *Ga objame čez rame.*

ŠTEF: Kaj je, Frenki?

FRENKI: Štef, mlado meso.

ŠTEF: Frenki, jaz sem ...

FRENKI: Štef, mlado meso.

ŠTEF: Frenki ...

FRENKI: Si me slišal, Štef? Mlado meso.

ŠTEF: Frenki, pa kako? Kje?

FRENKI: Se bo že našlo, ne skrbi.

Zmerom se.

Hočeš slišat eno staro modrost?

ŠTEF: Hočem, Frenki. Povej.

FRENKI: Takole gre: Ko je lerpoba berajt – se majster namala sam od sebe.

Pogleda Iveka in Južeka, vsi trije planejo v krohot.

ŠTEF: Pobje, naj me pes, če se mi sanja, kje bom kaj našel. Tu naokrog ni ničesar, tu je puščava.

IVEK: Maš prav, Štef, je puščava. Ampak vesela.

JUŽEK: In mi, trije veseli pobje.

ŠTEF: In jaz sem vesel, mojduš, kako sem vesel, da smo spet skupaj. Fantje, kako sem jaz vesel.

Dajmo še enega!

Zvrnejo še enega.

JUŽEK: Dober je ta naš konjičan, ni kaj.

FRENKI: Paše.

IVEK: Ti paše, Štef? *Se mu nasloni na drugo ramo.*

ŠTEF: Kaj če mi paše?

FRENKI: Z nami pit konjičana, Štef.

ŠTEF *skoči pokonci*: Fantje, pa saj jaz ne pijem. Jaz sem suh. Jaz se ga nisem pritaknil že osem let, odkar ...

JUŽEK: Od kdaj?

ŠTEF: Južek ...

Frenki ...

Odkar sta vidva na tistem ovinku, pri Podvelki ...

Z ohceti v Vuzenici sta se peljala ...

Jezusmarija, pobje, Jezusmarija, kaj sem naredil ...

Jaz sem v recidivu, Frenki, v recidiv ste me pripravili ...

Vi sploh veste ...

JUŽEK *mu ponuja kozarec*: Pa kaj se usajaš. Na, spij še enega, da se malo pomiriš.

Štef zamahne in mu izbije kozarec iz rok.

ŠTEF: Pobje, kako ste mi mogli to naredit?

Recidiv ...

Zgrabi eno od steklenic in zliva vase.

Jaz sem bil že na tem, da me odnese, pojma nimate, če ne bi bilo moje Eli ... Jaz bi bil hin.

Mene danes ne bi bilo tukaj.

O, pizda!

Strahota!

Loka iz steklenice.

Jaz sem mel v možganih že take črne luknje, furt na furt, jaz nisem več vedel, ne kje sem bil, kaj sem pofukal, nisem vedel, če sem se tepel, sem koga povozil, sem koga ubil ...

Ne kdo sem, ne kaj sem, dokler ni moja Eli naredila človeka iz mene.

Pobje, pobje ...

Kako ste me mogli tako zajebat?

Frenki, ti, moj brat?

Bratu greš tako našpilat?

IVEK: Kdo je koga zajebal, Štef?

ŠTEF: Frenki, pa kaj sta res morala z Južekom letet v Dravo tam pri Podvelki?

FRENKI: Morala sva, Štef. Ni kaj.

ŠTEF: Kaj se ne da nič popraviti? Jaz imam zdaj oštarijo, ni bog ve kaj, ampak konec koncev bi si lahko špogal tudi kak izdatek, jaz dam to v stroške ...

Fantje, jaz lahko založim kavcijo.

FRENKI: Težka bo.

....

IVEK: Saj res, kako pa kaj biznis, Štef?

ŠTEF: Kurc, pa tak biznis. Eli je Žužo nagonla v pizdo materino.

FRENKI: V Düsseldorf smo povabljeni, Štef, v Sporthalle. Špilat gastarbajterjem za novo leto.

ŠTEF: Jaz sem sredi investicije ...

Loka iz steklenice. Jaz sem do vratu v težkih pufih ...

JUŽEK: Ja. Štef, tako je to.

FRENKI: Končno si prišel z barvo na dan.

IVEK: Treba se bo pomenit, stari moj ...

FRENKI: Si si pa lepo zrihtal to cementarno. Ni kaj.

ŠTEF: Sem, ne? Mam štiri petindvajset do stropa, ampak če dam tepih po tleh, se ne sliši, pa če bi miš tekla. Grem pod kovter, pa je. Da vam ne rečem za beton, hrušk sploh nisem štel ...

IVEK: Štef, dolg ni poravnan.

ŠTEF: Hotel sem it na štiri pa pol, ampak špaga, fantje ...

Pomane s palcem in kazalcem.

IVEK: Štef, dolg ni bil poplačan.

ŠTEF: To se moraš zmenit pa z Eli. Pri nas ima ona te stvari čez.

IVEK: S pijačo sta me plačevala, Štef ...

ŠTEF: S tem jaz nimam nič. Zmeni se z Eli.

IVEK: A sploh veš, koliko je ostalo na kontu?

ŠTEF: Moraš se zmenit z Eli.

IVEK: Kdo bo zdaj vse to spil?

Kdo, te prašam.

ŠTEF *loka iz steklenice*: Jaz ga bom.

IVEK: Ti, Štef? Ti sploh ne znaš pit.

ŠTEF: Jaz, da ne znam pit? Pizda ti materina, ti boš meni, da ne znam pit ... Zdaj mi pa reci samo še, da ne znam na harmoniko špilat ...

Do zadnje kaplje, da veš, do zadnje kaplje ga bom!

Jaz sam ga bom, ves tvoj dolg.

JUŽEK: Ah ja, Štef, tak jebiveter si, kot si bil.

FRENKI: Kdo bo pa nama z Južekom igral v slovo?

Kdo?

ŠTEF: Jaz cel tisti teden nisem vedel zase, jaz sem ležal, sam ne vem, kje, fanta, to so bile te črne luknje ...

FRENKI: Kaj pa Iveku?

Kdo bo njemu špilal ta lepi drugi svet?

ŠTEF: Pobje, dajte me razumet. Jaz sem zdaj gostinec, zastopite ...

JUŽEK: Ti da si gostinec?

ŠTEF: Pobje, jaz sem potegnil črto.

Kaj se mi režiš, Južek, pizda hudičeva?

Te bom moral res po gobcu?

Mater, kako te bom ...

FRENKI: Nič ne boš ...

Sence počasi vstanejo in se med zatemnitvijo zgrnejo nadenj.

Drugo dejanje

4

Jasen, sončen dopoldan, sončni žarki sijejo skozi okna, raševina in gradbeni oder sta izginila. Sandra na desni, pri odprtih vhodnih vratih, kadi. Z leve pride Marko s časopisom pod pazduho. Ustavi se pri šanku, si natoči sok, doda smetano in posuje s sladkorjem. Zavije k mizi v kotu, odloži sok in časopis. Od zadaj se približa Sandri.

MARKO: Jutro.

SANDRA *ne da bi se obrnila*: Dober dan.

MARKO: Lep dan.

SANDRA: Da se šajna.

MARKO: Malo kadiš?

SANDRA: Kadim.

MARKO: Lahko še jaz enega?

SANDRA: V šanku jih imaš, poln ladelc.

MARKO: Ampak nažicane so boljše.

Sandra se obrne in mu da cigareto. Prižge tako, da mu pritakne. Obrne se in kadi naprej. Marko zdaj stoji tik za njo in se nanjo celo rahlo prislanja.

MARKO: Kakšna pomlad ...

SANDRA: Poletje.

....

MARKO: Če te tak sonček ne sezuje kot majhnega otroka, moraš bit bolan.

SANDRA: Saj.

Pa smo jo pregurali, zimo ...

MARKO: Zima kot zima ... Meni je še zima lahko ... kul ...

Ne?

A veš, da se mi zdi, da ...

Jaz te ... ful štekam ...

....

Zima, ja. Jaz sem bolj za tople kraje.

Ampak ti si kul.

SANDRA *nazaj čez ramo*: Ti ...

MARKO: Jaz ...

SANDRA: Poslušaj, a te nič ne skrbi, da te vidi šefica?

MARKO: Kaj je pa za videt?

SANDRA: Ne upoštevaš varnostne razdalje.

MARKO: Brez skrbi. Šefica je v Indiji, pri gospodu guruju. She in Bangalore. Ona glihkar stoji na glavi in prepeva kakšen lep badžan, na primer ... *Razigrano zapoje*. Om nama Šivaja, Om nama Šivaja ... Ona nima časa mislit na sinove prometne prekrške.

V bistvu me ima, da bi še malo pritisnil ... na gas.

SANDRA: Poglej, poglej fanta.

Se odlepi od njega.

A pritisnil?

Gre za šank. Marko ji počasi sledi noter, potem pa sede k mizi, kjer ga čakata sok in časopis.

MARKO: Kaj bi skrival, tak sem.

SANDRA: Kaj bo pa atek rekel?

MARKO: Kateri atek?

SANDRA: Šef, ne.

MARKO: Štef ni glih kakšen atek. On je mrtvo pijan od dedka kupil tole oštarijo, za dobro vago mu je v naročje padla pa še draga mamica, če sem prav obveščen ... In pol iz zasede še jaz, gratis. Eni celo pravijo, da je o tem, ali bo šla v paket z oštarijo mami ali pa teta Marta, odločila kar partija taroka.

SANDRA: Kako pa veš vse to?

MARKO: Če hočeš malo poslušat, pač slišiš.

Take sorte atek je šef.

Zdaj, ko ne tanka več, bi se pa včasih hotel nekaj slinit ...

Nabavi totalno beden mauntinbajk in misli, da me je kupil.

Odmahne.

SANDRA: Kaj pa tvoj ta pravi ata?

MARKO: On je ... nekako po pomoti izpadel. Pa tvoj?

SANDRA: Mene je naredil angel. Na tancpodnu jo je vprašal, če se ji da kaj štamfat. In evo me ...

... tukaj ali pa ... že kje ...

....

Te zanima, kakšen je?

MARKO: Kdo?

SANDRA: Ta pravi ata.

MARKO: Se bojim, da bi moral preiskat kar velik kos sveta, če bi ga hotel najt. Nazadnje je bil menda nekakšen pomorščak.

....

Kaj pa tebe zanima?

SANDRA: Mene?

....

Hočeš res vedet?

MARKO: Seveda ...

SANDRA: Letet ...

MARKO: Z avionom?

SANDRA: Ne, brez.

Brez vsega. Prosto. Letet, z razširjenimi rokami, z glavo navzdol ... V vrtincu zraka ...

Zmerom hitreje ...

Dol, dol, dol ...

MARKO: Lepo pripeta na elastiko.

SANDRA: Brez elastike.

MARKO: S padalom.

SANDRA: Brez padala.

MARKO: Brez vsega? Ta šport zna bit mega ... trenirat ti ni treba ... en poizkus – in zmaga.

SANDRA: Govorim o občutku.

MARKO: Si že kdaj probala kaj podobnega?

SANDRA: Ringelšpil.

....

MARKO: Ringelšpil ...

....

Kaj pa motor?

SANDRA: Pa ne da imaš motor?

MARKO: Ja. Kawasakija.

SANDRA: O, ti pa presenečaš. Sem te imela bolj za biciklista.

Kje pa je ta tvoj motorček?

MARKO: O kawasakiju se jaz ne morem pogovarjat kar tako.

SANDRA: Zakaj pa ne?

MARKO: Ker je motor ... za moškega ... nekaj intimnega. Če se hočeš z mano pogovarjat o kawasakiju, moraš prit malo bliže.

Sandra naredi korak, dva.

MARKO: Še malo.

Sandra se še malo približa.

MARKO: V bistvu ... ne bo šlo drugače, kot da se usedeš semle.

Pokaže na koleno. Sandra se mu usede na koleno.

SANDRA: No, kje je zdaj kawasaki?

MARKO: Danes, ko se je naredil tak lep dan, sem ga mislil malo potegniti iz garaže.

SANDRA: In?

MARKO: Na zicu je ravno še za eno osebo prostora.

SANDRA: In?

MARKO: Sem mislil, da bi mogoče povabil ... kakšno prijateljico.

SANDRA: Kakšna konkretna v mislih?

MARKO: Kaj pa ti?

SANDRA: Sem jaz tvoja prijateljica?

MARKO: Ne vem. Mogoče bi pa lahko bila.

SANDRA: S čim sem si pa zaslužila to priznanje?

MARKO: Saj nisi. Štef pravi, da še zdaj nisi prinesla papirjev, tako da v resnici sploh ne vemo, kdo si. Mogoče kakšen kriminalen element na begu. Če pride delovna inšpekcija, bodo dobili čisto napačen vtis, da tukaj delaš na črno.

SANDRA *mu da roke okoli ramen*: Marko, poglej semle.

So to mogoče oči kriminalnega elementa na begu?

MARKO: A lahko malo od bliže pogledam?

SANDRA: Kar.

....

MARKO: Gledam ... težko bi rekel. Kaj pa vem, s takimi nimam prakse.

SANDRA: Ampak malo prakse ti ne bi škodilo, kajne?

MARKO: Seveda ne.

SANDRA: Ja, prakse imaš bolj malo, ampak to se da nadoknaditi.

Kaj pa še vidiš v teh očeh, če sploh kaj?

MARKO: Gledam, gledam ... Nevarne oči, moram priznat.

Kot da se v njih kaže ... neka perspektiva.

SANDRA: Kaj tako lepega mi še svoj živ dan ni nihče rekel. Koliko pa potegne ta tvoj motorček?

MARKO: Dvesto štirideset imava na cagarju.

SANDRA: In koliko si šel ti največ?

MARKO: Sto petinpetdeset.

SANDRA: Vidiš, Marko ... če si res, res iz vsega srca želiš prakse – in mene zanimajo samo praktični tipi – bo treba letet čez dvesto.

MARKO: O šit!

SANDRA: Malo razmisli. Ampak ne čakaj predolgo. *Vstane.*

....

MARKO: Sem že.

SANDRA: Torej greva?

MARKO: Greva. Samo po čelado še skočim.

SANDRA: Kaj ti pa bo? Sončna očala bodo čisto dovolj.

Odideta. Vstopi Marta. Gre proti šanku, potem pa si premisli in zavije k oknu. Radovedno kuka skozenj. Nazaj k šanku. Potem h kuhinjskim vratom.

MARTA *kliče v hišo*: Štef! Ej, Štef!

ŠTEF *iz notranjosti*: Grem, grem! Sem že ...

Pride iz notranjosti v modri delovni halji.

MARTA: Sem te prišla tako malo pozdravit.

ŠTEF: Lepo, Marta, lepo. Bi kaj spila?

MARTA: Saj ne vem. Mogoče ... Eh, mogoče pa raje kar nič. Malo sem šla mimo, pa sem rekla, da te moram samo pozdravit.

Molčita. Na dvorišču ropot, nakladanje na kamion.

MARTA: Ti, veš kaj, a si mogoče kje videl našega?

ŠTEF: Robija? Čakaj ... *Pomisli.*

MARTA: Sem mislila, če se je mogoče tu kje zahaklal.

ŠTEF: Ne da bi jaz vedel ...

MARTA: Si siguren, da ni pri Markotu? Saj Marko je pa že auf, ne?

ŠTEF *kliče v hišo*: Marko! Marko! Mare!

Ker ni odziva, skomigne.

MARTA: Kar je mlado, se rihta po svoje. Saj mi smo bili pa ista taka driska ... Ti, poslušaj, kaj ti pa to tako tolče na dvorišču?

ŠTEF: Nič, kamion mi nalagajo.

MARTA: A, kamion. Sem se že bala, da se kaj podira.

ŠTEF: Jebemti, pa Sandre tud ni nikjer.

Spet k vratom v hišo, kliče. Sandra! Sandra!

....

Kje si ...

MARTA: Ah ja ...

Kaj pa Eli?

Kaj piše?

ŠTEF: Zadnje dni nisem gledal. Mislim, da nič.

MARTA: Medve pa ves čas nekaj nakladava. Saj veš, kakšne smo babe ... Babe kot babe ...

Zadnjič me je pomejlala ... Ko sem že ravno tu, Štef ...

ŠTEF: Kaj?

MARTA: Štef, ti pa Tomi bi se morala enkrat usest pa se malo pogovorit.

ŠTEF: Marta, s Tomijem sva se že zmenila ...

Ti, povej, je Škofic zdaj zadovoljen?

MARTA: Pravi, da je v redu.

ŠTEF: Samo da je.

MARTA: Saj ni, Štef. Pa da ne boš Škoficu kaj rekel – zdaj je šele zašuštrano, flikarija, da se ti kar želodec obrne. Veš, kaj je rekel Tomi? Brez dilatacije on nima šans. Kaj naj zdaj on, celo teraso ven, pa na novo?

Ko maš ti enkrat v osnovi vse sfaleno, potem ni več kaj flikat, me zastopiš. To ti je kot v življenju. Ko si enkrat total zavozil, ni poti nazaj.

ŠTEF *se zdrzne*: Nazaj ne ... So pa variante. Zmerom je kaj.

On bi moral tisto teraso mogoče ... ajnfoh prečrtat pa dat čez rušo. Bi mel pač zelenico ...

MARTA: Ne ti meni o zelenicah, Štef. Za zelenico maš ti najprej za položiti orenk drenažo.

Orenk. Daj ti zelenico na beton – in si gotov.

ŠTEF: Ah, zmerom je rešitev ... Če bi se Škoficu dalo še malo gruntat ...

MARTA: Jaz ti pa povem, da tam rešitve ni. So pa še druge ...

....

Tiše. Pizdarije, oprosti na izrazu, ti ne mislim govorit ... Povrh vse zglancano, spod pa, kjer pipneš, špricne drek. Tomi je rekel, da on, če bi hotel nekaj met, ma tisto za prodat, pa na eni drugi lokaciji narest na novo.

ŠTEF: Bo pač prodal in zastavil na novo ...

MARTA: Ampak kdo mu bo pa zdaj tisto kupil?

ŠTEF: Saj je vseeno. Že kdo.

MARTA: Ne, Štef, če ti rečem ...

ŠTEF: Če se če, se da ...

MARTA: Ne, Štef ...

ŠTEF *eksplodira*: Da se! Ko si not in ko veš, da moraš ven, takrat ...

MARTA: Pa ne tukaj, Štef ... Tukaj ...

Pa menda ma tudi raka ...

ŠTEF: A Škofic?

MARTA: On, ja.

ŠTEF: Raka?

MARTA: Raka, ja. Bog se nas usmili ...

ŠTEF: Jebemti, Miro ... On ... Njega ja nobena stvar na tem svetu ni mogla ustavit ...

Ampak saj danes to pocajtajo ...

MARTA: Cigareti,igareti ...

ŠTEF: Ja, kadi pa res ... *Zavije z očmi. Odkimava.*

MARTA: Štef, poslušaj ... Da ne boš mislil, da jaz nisem Tomiju že povedala, kar mu gre. On je, ti povem, čist navaden šnavcer, saj veš, ta, ki ga mamu na ketni. Isto sem mu rekla. Ti si čistokrven šnavcer, mater sem ga ofluhtala. Trmast pa popadljiv, ko mu kaj ni všeč, bo še gospodarja šavsnil. Ista sta, pes pa on. Isti karakter. Ampak ko ga pa enkrat spoznaš, pa vidiš, da ima zlato srce.

ŠTEF: Marta ...

MARTA: Da ne rečem, kaj vse bo on naredil za otroka. Ni važno, čigav. Tvojega Marka obrajta, kot da je naš ... To je ... Saj vidiš, da je to edino, kar je še kaj, pa menda ja ne boš tega runiral ...

ŠTEF: Marta, ni več aktualno.

MARTA: Pa ja ne moreš bit tako brezčuten, Štef. Kdo potegne ta kratko, ko se mi ta stari razcotamo? Kdo? Naša deca. Oni. Štef, to je majhno gnezdo, tu smo kot ena družina. Kaj pa je kriv naš Robi, kaj pa je kriv tvoj Marko, če se vidva krešeta? Nič. Na koncu pa zmerom otrok nadrajsa. Misliš, da ni nič, dejansko pa giftaš lastnega otroka ... Deca so pač samo deca, ne pozabit ... Štef, pomisli na Markota, če se ti že vse drugo frčka. Deca ...

ŠTEF: Deca, ja ...

Če ne bi bilo njega ...

Kaj misliš, da jaz lahko za en sam trenutek pozabim na ta svoj dolg?

Jaz sem tu prevzel neko odgovornost ...

Vem, kaj je obveznost ...

Marta, na otroka jaz gledam na en drug način, mogoče zato ker sem sam gor rasel v enih drugih časih ...

V drugih krajih ... Na Otiškem Vrhu ...

Ne bom pozabil ...

Ne bom pozabil tega ... Mrak pada, v bajtah se prižigajo luči, mi pa laufamo, hitro s sankami po klancu gor, gor pa dol, da pred nočjo ujamem še kakšno furo. Sosedov Mitko stoji zgor, nekje ob strani, reče temu, reče drugemu, ja, tudi meni, če ga kdo vzame sebo, ampak vsem se nam tako prekleto mudi. Potlej stopi zad in se prime in se hoče kar prisest, ampak stari Gostečnik, ki mu vedno iz ust diši po šnopsu, ga pahne od sinovih sank in zasika: "Zicni se na rit pa se dričaj, pankrt mali." In Minka, Pešlova, zapoje, ampak dosti potihem: "Mitko je pa pankrt, Mitko je pa pankrt ..." Nihče ne ponovi za njo, samo sneg škriplje ...

In sopenje. In nekje spod zadušeni klici.

Spet stvarno, trezno. Bit brez fotra ...

Veš, kaj je bilo to včasih?

V Dravogradu, v Radljah, v Vuzenici?

Ampak jaz sem si nekaj zadal, Marta ...

In se tega držim. In se bom držal. Ne se bat.

Tak sem ...

MARTA: Tak si, Štef. Vsi smo taki. Boge beštije, vsak po svoje.

Kamion na dvorišču hrupno spelje. Marta stopi k oknu.

MARTA: Štef ...

Sicer pa, veš kaj ... Vseeno, zdaj bi morala pa it, oprosti, se mi že malo mudi ... Kar grem, Štef! Se vidimo!

Odide. Štef gleda za njo, potem se vrne v hišo.

5

Kasneje popoldne, topla popoldanska svetloba. Vstopi Markelj, v sami srajci, prepoten.

MARKELJ: Bohdaj.

Sede. Ker ni nikogar, vstane in gre h kuhinjskim vratom.

MARKELJ v hišo: Bohdaj!

Malce počaka, gre k šanku. Skloni se in odpre nekaj vrat pod šankom.

MARKELJ izpod šanka: Pizda mat ...

Končno prinese na svetlo, kar je iskal, steklenico piva. Odpre pivo in si ga toči v kozarec.

MARKELJ: Ni miru pa ni miru.

Mamicu vam vsem skup ...

S kozarcem piva sede k mizi. Na dušek pol kozarca. Z leve Štef v modri delovni halji.

ŠTEF: O, ti si.

MARKELJ: Bohdaj, Štef.

ŠTEF: Bohdaj.

Pa kje je ta prekleta Sandra?

MARKELJ: Pojma nimam. Sem si ga moral kar sam postrežt.

ŠTEF v hišo: Sandra!

Hej!!

....

Markelj skomigne.

ŠTEF: Jebemti personal.

Za ker kurac jaz to babo plačujem?

MARKELJ: Mogoče čepi na sekretu.

ŠTEF: Ne, bi jo videl, sem zad pospravljaj po dvorišču. Ne more cel dan čepet na sekretu.

....

Ti, kar dobr je zahajcal, a ne?

....

MARKELJ: A pospravljaj si?

Štef, za bogeca svetega, kaj je s tabo?

ŠTEF: Kako to misliš?

MARKELJ: Pa kaj se je tebi čisto skegljalo, Štef?

ŠTEF: Čakaj, Rudi ...

MARKELJ: Štef, po telefonu me kličejo ...

ŠTEF: Kdo?

MARKELJ *odmahne*: Saj je vseeno ...

ŠTEF: Kdo te kliče?

MARKELJ: Pusti, ni važno ...

Pusti ...

Dvorišče si pospravljaj.

Dvorišče, jebemti ... Pospravljaj je ...

....

Z robcem si briše potno čelo. Maš prav, to vreme ...

Iz zime direkt v poletje ...

Nobene pomladi ...

ŠTEF: Ja, noro ... Pet minut zunaj, pa zakuhaš ...

MARKELJ: Štef, če bi me ti hotel malo poslušat ...

Na prijateljski bazi ...

....

Štef ...

Se odkašlja. Daj ti meni nekaj povedat.

A si se ti že kdaj vprašal ... Kaj je zate pravzaprav to: svoboda?

ŠTEF: Kaj?

MARKELJ: Povej ti meni, kaj je svoboda. Mislim, v bistvu ...

ŠTEF: Rudi, o čem se pa midva meniva?

MARKELJ: Štef, jaz bi te rad spomnil, kar je folk že malo pozabil.

Ali se pa dela, da je. Nas so na policijski šoli v Tacnu učili:

Svoboda, to je spoznanje nujnosti. Marx, Karel Marx. To je

bilo treba znat na pamet, če ne ni bilo mature ...

ŠTEF: A lahko to ponoviš, Rudi?

MARKELJ: Spoznanje nujnosti, Štef.

....

Ti, Štef, bi se moral malo skup vzet. Se malo zamislit.

To je počasi ratal ... en delikaten špil.

Zastopiš?

Tu gre ... za vse. Za familio ...

ŠTEF: O čigavi familiji ti to?

MARKELJ: O tvoji, Štef. O tem, kar se ma za ohranit ...

ŠTEF: Za familio sem jaz ... Ona nima kaj govorit.

Prej bi jaz lahko ...

MARKELJ: Vem, Štef. Vsakemu se zgodi, da se nažre svoje babe.

Mene sem pa tja prime, da bi mojo zavezal v vrečo in jo fuknil
v Dravo. To je normalno.

To pride pa gre.

Po drugi strani pa moraš razumet ...

ŠTEF *odpre okno*: Kurba jasna ...

....

Kam si se skrila?

....

Ja, Rudi ... Poslušam ...

....

Jebemti, kaj misliš, tole danes bo pa že kakšnih
devetindvajset?

MARKELJ: Čez trideset ...

Štef ...

ŠTEF *odpre drugo okno*: Jebo bog ...

....

Jaz bom to pičko ...

MARKELJ: Pusti pičko blesavo zdaj malo pri miru, Štef.

Ej!?

ŠTEF: Ja?

MARKELJ: Ja, super pička je, dobro si to nabavil, kar je res,
je res ...

ŠTEF: Se ti zdi?

MARKELJ: Nič se ne zdi. Mrha, da se reče. Jaz se ti čudim, da se
zadržiš ob taki ...

Če bi bil jaz na tvojem mestu ... Ne vem, če bi kaj dosti čakal.

Se kar malo gledata. Markelj zamahne z roko.

ŠTEF: Tega si pa kar posušil. Še enega?

MARKELJ: Daj.

Štef pred njega postavi novo pivo.

MARKELJ: Pojdiva midva nazaj ... k stvari ...

Štef, v tem mojem poklicu jaz poznam ljudi, ki pridejo na svoj račun, če se pokaže priložnost, da komu spahnejo roko.

ŠTEF: Rudi, pa ne da mi ti groziš?

MARKELJ: Štef, jaz nisem uniforma pa pendrek, jaz sem kot prvo in prvo človek. Pred tabo sedi človek. Ki sovraži nasilje pa goljufijo pa te reči ... Tako kot vsak. In se temu, po svoji vesti in v okviru danih možnosti, vedno probam tudi izogniti ... Ampak Štef, kar sem se naučil, sem se naučil.

Svoboda je pač, kar je. Nujnost. Danes je nujnost druga, kot je bila včeraj, letos je druga, kot je bila lani pa pred leti ...

ŠTEF: Nujnost, ja ...

Rudi, ni kaj.

Tiše, z zadrževanim besom. Sandrica, Sandra ...

Ti moja ...

....

Pičica, pičica ...

Odpre vhodna vrata.

Rudi ...

To dobiš nazaj, če ... *Ni izrečeno: si do ljudi fer.*

Ja ...

Svoboda, pička, svoboda ... Kako da ne. Konec koncev ...

Seveda, to ...

....

Fuk ...

MARKELJ: Štef, jaz ti tu govorim ...

ŠTEF: Ja. Pač.

Govori ... Ti kar ...

MARKELJ: Štef, jaz ti govorim ...

Ampak ti ... kot da si nekje drugje ...

ŠTEF: Rudi, jaz sem tukaj, če še nisi opazil.

MARKELJ: Štef, jaz ... če sem odkrit ... se bojim zate. Ti nisi tu.

ŠTEF: Rudi, človek, odpri malo oči ...

MARKELJ *znižano, napeto*: Ti že enkrat odpri oči, mamico ti tvoju. Štef, ciganom si dal gradbeni material ... Človek božji, gradbeni material si fuknil v smeti ...

ŠTEF: Nisem ga fuknil v smeti. Rekel sem jim, da naj mi dajo jurja, pa da naj peljejo vse skup.

MARKELJ: Za jurja? Lubi Jezus, to je, kot da si fuknil v smeti.

ŠTEF: Rudi, jaz teh jajc nočem več gledat tudi pet minut ne!

MARKELJ: Pa kakšna jajca? Zadnjo sekundo smo jih še prestregli.

Ustavimo kamion, spred trije Brajdiči, zad pa lepo zloženo, kombi plošče, rabic mreža, šraufi, špric ... Kahlice, baker za žlebove ... Kje maš račun, mu rečem, on meni, da je dobil od Štefa – za jurja. Jaz njemu: Goni se ti u kurac brez računa, lepo boš peljal to k nam na postajo pa zložil zad na dvorišču. Ti tep, mi pa lahko rečeš vsaj hvala.

ŠTEF: Markelj, jaz te kurbarije nočem več videt. Zaradi mene jo imej kar tam ali pa naj jo pelje, kdor če.

U kurac krasni.

MARKELJ: Štef, samo hoh mi ne bodi!

ŠTEF: Mi ti spet kot groziš, Rudi?

MARKELJ: Niti slučajno ne.

ŠTEF: Rudi, jebi ga. Dajva si nalit čistega vina.

Prizidek je pod hipoteko, anuitete niso plačane, to ni skrivnost.

Pač nisem plačal. Stvar bo padla. En kos bo šel.

En kos je en kos. In?

Kaj je to?

Konec sveta?

MARKELJ: Štef, zdaj pa ti mene dobro poslušaj, kaj ti bom rekel:

kaj to je in kaj to ni – odvisno od tega, s kom si v špilu. Jaz bi se mogoče vprašal, kdo je tisti, ki mi hoče dobro, kdo je tisti, ki za mano puca, pa bi mogoče nekako v to smer ...

Moraš malo prisluhnet starejšemu, izkušenemu človeku, ki ve, kaj govori.

Jaz grem čez dva meseca ...

ŠTEF: Pa kaj je zdaj to!

....

Kje se mi vlači ta cota ...

Jaz jo bom ... jebemti, samo da mi pride pod roke ...

To češpljo bom jaz nasadil ...

....

Ja, Rudi ...

MARKELJ: Štef, dal si podret oder. Je tako?

ŠTEF: Ja. Oder v tri krasne!

MARKELJ: Štef, jaz grem čez dva meseca v penzijo ...

ŠTEF: V tri krasne še penzija in cel svet!

....

MARKELJ: Jaz te več ne spoznam, Štef.

Ti nisi normalen.

Kakšen hudič te je obsedel?

Kaj pa govoriš? Štefan?

Ej, stari ...

....

ŠTEF: Rudi ...

MARKELJ: Štef, ti mi nisi več isti, kot si bil. Kot maš za bit.

ŠTEF: Isti sem.

MARKELJ: Štef, ti si se ... nekak ... preobrazil ...

ŠTEF: Nisem, Rudi ... Nisem ...

....

Poglej sem.

Isti sem ...

Jaz sem isti ...

....

Isti ...

Dolga pavza.

Rudi moj ...

Štef sede k Markljevi mizi.

ŠTEF: Kako ti čem povedat ...

Nič, če ti zdaj ne rečem ... Kar zadušit me hoče ...

MARKELJ: Skašljaj se, Štef ...

Daj ven ...

ŠTEF: Veš ...

Se premisli sredi stavka. Ne, drugače ti bom rekel ...

....

Včeraj je prišel z drekpumpo. Jaz sem ravno nekaj pospravljajl po garaži, pa mi reče, da mu je vinta not padla.

Sprazniva greznico in res, vinta je spod, na dnu.

Kaj sem hotel, dam gor škornje pa rokavice pa zlezem not.

Poberem jo iz tiste čobodre in takrat me prešine ... Moj bog, si rečem, zdaj sem pa jaz not, v tej luknji, samo majhen kvadrat neba se še vidi skozi odprtino jaška nad mano. Samo majhen plav kvadrat ...

Pol življenja sem preždel v črnobi, ne spomnim se ... ali pa komaj kaj ...

Druge pol pa me je strah, kaj bo vstalo iz teh črnih lukenj za mano, kaj se bo splazilo ven in mi reklo: Tu sem, ne pretvarjaj se, da nisi vedel, tu sem, že ves čas sem tu in zdaj boš polagal račun – zdaj pa sem sam, not, in nad mano ta kvadrat.

Nič, betonske stene, s katerih se počasi odceja drek ...

Tišina ...

Ves čas tišina ...

In not v kvadratu se pokaže nekaj pik, sem pa tja, lej, si rečem, lastovke so že nazaj in si delajo gnezda. Pripremem oči in vidim, ne, to niso lastovke, to so nevme, to so note, s katerimi se zapiše koral.

To so nevme.

In potem zabrni. E-dur.

In potem dva takta, šestnajstinke in dvaintridesetinke v gisu, kar vsuje se čez kvadrat, se odbije od betona in se mi kot iglice zarine pod kožo.

Zlezem ven in si ne upam dvignit oči. Čutim, kako listi breze migetajo v dolgih arpeggiih, ki preskakujejo na travne bilke ... in prsti, prsti mi zaplešejo sami od sebe po klaviaturi ...

Kot da bi nosil vsa ta leta gips ... oklep iz gipsa ...

... in ga v eni sami sekundi ni več.

Kot da sem prvič raztegnil meh, kot da sem prvič zadihal ...

Kot da sem se znova rodil ... Skoz mene dobesedno zaorje ...

Harmonika ...

Ko jo začutiš ... Rudi, to je kot baba ...

MARKELJ: Pač. Za nategnit.

Baba je za nategnit, Štef, drugega se pa ahtaj.

Saj nismo pubertetniki.

Štef, to ti bom rekel ... vse tole je ... ena težka metafiska, ti si bil sicer ves čas malo v to smer.

Ti pa Eli ...

....

Kaj si mi pravzaprav hotel s tem povedat?

ŠTEF: Nič.

Vsa ta zidarija, Rudi: fertik.

Drugo pa ... Bo, kar bo ...

....

To Sandro bom ... Ko jo dobim ...

Kaj vem, kaj bom z njo, navsezadnje, dec, mogoče imaš pa glede bab celo prav ...

Se zasmije. Še stokrat bolj, kot si pa misliš ...

V bistvu ... pa ...

Meni je na nek način dovolj, da diham ... En ritem ... Pa da nekaj čutim ...

Kurac pa ta kšeft.

Zadihat ...

MARKELJ: Jebemti, Štef, pa kdo ti brani dihat! Samo dihaj po pameti! Oklep iz gipsa, oklep iz gipsa ... Greš pa se ga malo nažreš ... nategneš pičko ... in jebi oklep iz gipsa! Ti si mi naredil glavno življenjsko napako, ko si tako na silo nehal pit. Ti bi moral postopoma, lepo počasi, ne pa da greš posiljevat samega sebe na ta način ... Človek to rabi ...

Vstane. Nič, Štef ...

Kakorkoli že ...

Vse to ostane med nama ...

ŠTEF: Normalno, Rudi ...

MARKELJ: Grem. Moram še do Dravograda pa nazaj. Peljem ta staro. Zad v marici jo imam naloženo ...

ŠTEF: Katero?

MARKELJ: Ivekovo. Jezusmarija ... To je že tako bogo ... To je že kot žival, zaudarja, ne ve več zase, gre, pa se ti zvrne kar na sredi ceste. Kdo bo to pobiral vsake dva dni? Sva rekla

z županom, v Dravograd, na socialno, pa se jim reče, tu jo imate, vaša je, počnite z njo, kar se vam zljubi ...

ŠTEF: Ej, Rudi, čakaj ...

MARKELJ: Kaj še?

ŠTEF: Rudi, Rudi, strpi se, poglej ...

Išče po žepu, izvleče nekaj bankovcev.

To je ta jur od materiala, če bi se mogoče dalo še kaj uredit, bi jaz rade volje ...

MARKELJ: Daj sem.

Vzame denar. Skoraj bi pozabil. Ta denar mam jaz za vrnit Brajdičem ...

ŠTEF: Rudi, madona ...

MARKELJ: Ah, Štef, Štef, da bi te vsaj srečala pamet.

Pa nehaj že delat škodo, človek, na svetu ja nisi sam ...

Ne se zajebavat iz poštenih ljudi ...

ŠTEF: Rudi, stoj ...

MARKELJ: Grem.

Ti, Štef, pa drugič malo pomisli. Tokrat si še mel krompir, ampak ne zanašaj se, že jutri se lahko vse obrne ...

Mamicu ti tvoju...

Odide.

6

Večer. Okna rdijo v večerni svetlobi, skozi odprta vrata se sliši črikanje murnov in cvrkotanje lastovk. Skozi vhodna vrata se vroča in razmršena prikradeta Marko in Sandra. Sandra se napoti proti kuhinjskim vratom. Ko odhaja, jo Marko za slovo še enkrat krepko zgrabi za rit. Skozi leva vrata Štef, še vedno v zamazani modri delovni halji. Sandra se hoče izmuzniti mimo, Štef jo ujame za nadlaket.

ŠTEF: Sandra ...

Sandra ga molče, izzivalno gleda naravnost v oči.

ŠTEF: Ti ...

Sandra vztraja, nazadnje Štef povesi pogled in jo izpusti, Sandra odide v hišo. Marko se napoti proti glavnim vratom.

ŠTEF: Mare!!!

Marko se počasi obrne.

ŠTEF: Mare, jebemti ...

MARKO: Kaj pizdiš, stari?

ŠTEF: Kako pa govoriš z mano?

MARKO: Tako kot ti z mano.

ŠTEF: Rečeno je bilo, da maš kelnerce za pustit pri miru!

Je to jasno?!

....

Je jasno?!!

MARKO: To je rekla mami.

Ampak nje zdaj ni tukaj, a ne?

ŠTEF: Samo ne se mi tako bedasto zgovarjat ...

MARKO: Jaz, da se zgovarjam?

Jaz, da sem bedast ...

ŠTEF: Si slišal, kaj sem rekel?

MARKO: Kaj?

ŠTEF: Sine, veš kaj ...

MARKO: Sine? Kakšen sine?

ŠTEF: Marko!

Kaj ti pa je?

MARKO: A ti sebe sploh kdaj slišiš?

ŠTEF: Če se misliš zajebavat z mojim potrpljenjem, ti bom eno tako prislinil okrog ušes ...

MARKO: Daj, če si upaš ...

Štef mu primaže klofuto.

MARKO: Da mi nikoli več ne rečeš sine, kreten.

Jaz vem ... veš ti ... ve cela kurčeva vas za tega odfukanega tipa, ki je moj pravi foter ... Edino on še ne ve ... ampak bo izvedel ...

Ga bom že našel, brez skrbi.

Ti pa ...

Jebi se ... To je vse, kar je še med nama.

In da mi nikoli več ne rečeš sine.

ŠTEF: A tako ... ajnfoh, na brzaka?

MARKO: Tako, ja ...

ŠTEF: Za devetnajst let dela, skrbi, jebanja. Za to, da sem tukaj
brez ene same žal besede špilal fotra ...

Za vse, čemur sem se odpovedal ...

Za vse ...

MARKO: Devetnajst let? Ma ne.

Čemu si se pa tako zelo odpovedal? Me prav zanima.

Šnopčku? Pirčku? Borovničkam?

ŠTEF: Marsičemu ...

Marsičemu, o čemer se ti sanja ne ...

Enemu kosu ksihta, za začetek. Pa še čemu ...

MARKO: Vtakni si vse skupaj nekam. Ti in pa mat ...

Eden družga sta vredna ...

Dva zblojenca, brez ksihta, ja, sam si rekel, pa še brez
hrbtenice in brez jajc.

Ti na streho, ona v Bangalore. Zmisli si že enkrat, kaj sploh
hočeš. Ona pa isto ...

In nehajta mi težit ...

Taki kreteni ne bi smeli met otrok.

Kakšen foter neki!

Tak model, kot si ti, pa moj foter?

Da ne crknem od smeha ...

Pa nažri se ga že enkrat, da bo končno mir pred tabo ...

*Štef počasi sleče modro delovno haljo in s stene sname
harmoniko.*

ŠTEF: Malo grem na luft ...

MARKO: Še to: mat je telefonirala.

Se sarkastično korigira. Pardon: mamica.

Ej, slišiš, mat je telefonirala ...

ŠTEF: Grem na luft. Da ti ne bom še kaj naredil ...

Pankrt.

Pankrt hudičev.

7

Kasneje zvečer. Prižgane luči. Sandra za šankom, vstopi Marta.

SANDRA: Dober večer.

MARTA: Ah, ti si. Bohdaj.

Vzame iz torbice meter in začne meriti, sproti računa.

Pet ... deset ... dvajset ...

Vstopi Robi. Na glavi ima nazaj obrnjeno basebalsko čepico. Stopi k šanku in se pogleda v ogledalu za steklenicami. Popravi si čepico.

ROBI: Če ta ni super. Mami, poglej.

MARTA *se ustavi*: Kaj je, sine?

ROBI: Novo čepico imam. Kaj ni super?

MARTA: Pa saj veš, da tebi vse paše.

Kdaj bo to našo deco srečala pamet?

Meri in računa in se skozi leva vrata v ozadju premanevrira v posebno sobo. Od tam se sliši prestavljanje miz.

ROBI *kliče v sosednji prostor*: Kaj boš, mami?

MARTA *iz posebne sobe*: Kavico.

Pa sadjevček, nula tri.

ROBI *naroča Sandri*: Saj si slišala. Zame pa ... škropec.

Z malo več mineralne.

Sandra pripravlja napitke.

ROBI: Sandra ...

SANDRA: Želijo?

ROBI: Samo ne mi bit preveč hoh.

Jasno?

SANDRA: Po želji.

ROBI: Da ne boš mislila ... Malo smo se pozanimali.

Čudne stvari prihajajo na dan.

Od kje že praviš, da si doma?

SANDRA: Če si se pozanimal, potem veš.

ROBI: Iz Rogoze, ne?

....

SANDRA: Po želji.

ROBI: Si ti kurac iz Rogoze. Iz Vuzenice si, deklica draga. Bomo izvedeli pa tudi še vse drugo, ne skrbi.

SANDRA: Kdo bo izvedel?

ROBI: Brez brige, ata bo. On ima malo boljše veze s policijo, kot pa bi si morda kdo mislil.

No, pokaži osebno, če si upaš.

Daj ...

Ali pa vozniško ...

Če jo sploh imaš?

Da te vidimo ...

MARTA *iz posebne sobe*: Robi!

ROBI: Kaj je?

MARTA: Pridi, mi boš držal.

ROBI: Ja.

Sandri. Sandra!

Sandra ga nepremično opazuje. Robi se s komolcem nasloni na šank in ji pod nos pomoli iztegnjen sredinec. Pobere napitke in odide v posebno sobo. Sandra gleda za njim. Gre h kasi in jo odpre. Hlastno vzame iz nje nekaj bankovcev. Na hitro preleti bankovce, takrat se iz hiše zaslišijo koraki, Sandra vrne bankovce v kaso in jo zapre. Pride Marko, sveže preoblečen.

MARKO: Punči, punči, punči ...

....

Slabe volje?

....

Halo ...

....

Halo, halo ...

....

Halo, halo, halo ...

....

Mogoče nisem bil dovolj dober?

Da si ne zaslužim niti besede?

SANDRA: Ne, soliden si bil. Ampak ne vživljaj se preveč ...

MARKO: Malo sem presenečen ...

Ne vem, kaj naj rečem.

SANDRA: Mogoče je najbolje, če si tiho.

MARKO: Ne vem ...

Jaz sem pa mislil ...

SANDRA: Pozabi ...

MARKO: Tako hudo?

SANDRA: Pač ...

MARKO: Pa tako hitro?

Sandra skomigne.

MARKO: Lahko to ... še premisliš?

SANDRA: Kaj?

MARKO: No ...

Imel sem občutek ...

SANDRA: Rekla sem ti, da se ne vežem ...

MARKO: Ne rinem, mislil sem samo ...

SANDRA: Pazi malo ...

Z glavo pomigne proti posebni sobi.

MARKO: Je kdo tukaj?

Iz posebne sobe prideta Robi in Marta, še vedno z metrom.

MARTA: Glej si ga no, naš Markec!

MARKO: Zdravo, teta.

MARTA: Daj, da te teta malo objame, ti kerlc, kakšen si ...

Ga ocmoka. Glej ga, pa ne da si se mi spet malo poredil?

ROBI *mu poda roko*: Zdravo, šefe.

MARKO: Zdravo.

ROBI *ga prime pod roko in usmerja k šanku*: Ti! Kaj bova spila?

MARKO: Jaz nič.

Kako pa, da si tukaj? Še nisi v Mariboru?

ROBI: Samo to ti povem, toliko mam vsega, da še sam ne vem, kje sem pa kje se me glava drži. Trenutno sem vpisal ta poletni šnelkurz iz ekonomike, mogoče celo ostanem na tem, diplomu si pa kupim pozneje ...

Ampak veš kaj, ne ga srat, za enega si pa ja lahko vzameš čas, Sandra, zame en škropec, z malo več mineralne ...

Marku. Kaj boš pa ti, šefe?

MARKO: Nič. Ne bom nič, moram v München na letališče, po mamu.

ROBI: Poslušaj, partner, enega ...

Skozi vhodna vrata butne noter Tom.

TOM: Bohdaj!

Kaj se menimo, pobje?

Kaj bo dobrega?

Frdamani pubeci!

Postavi se med Robija in Marka in ju objame čez rame.

Mularija, kaj nam ga boste spet ušpičili?

Ti duš, Marta, samo poglej jih, kako so nabriti.

MARTA: Jaz bi rekla, da po fotru.

TOM: Pobje, obrnit se je treba znat, čas je tak in tudi prav je tako.

Marko, pa to si lepo piši za uho: kšeft ma za laufat.

ROBI: Ata, kot po navadi?

TOM: Kako pa. Dvojno!

ROBI *naroča Sandri*: Dvojni škropec za ata ...

TOM: Z malo več mineralne ...

ROBI: Pa z malo več mineralne.

Pa viski za Marka, jaz častim.

Marta mu namigne s praznim kozarčkom.

Pa sadjevček, nula tri.

TOM: Tako se govori, sine.

Poslušaj, Marko, zdaj nam fali pa samo še ta naš nesrečni Štef, pa smo skoraj komplet. Pa kje se on potika zadnje čase?

Kaj je temu ljubemu človeku, za božjo voljo?

Ti mi povej.

MARKO: Glih je šel na luft.

MARTA: Marko, kaj ne bi mogel ti malo vplivat na njega, ti, ki si tak pameten fant? On je zdaj pod takim stresom ... Tako je bogi ...

A veš, da smo že na tem, da na cesti ne odzdravi, kot da te sploh ne pozna ... Človek bi mislil, da ni pri sebi ...

ali pa da – bog ne daj – še kaj naredi ...

MARKO: Teta, jaz s tem nimam nič.

Skozi vhodna vrata pride Štef s harmoniko čez ramo.

TOM: Štef! Ljuba duša, kot naročen! Glihkar te obiramo.

ROBI: Ata, nismo še nazdravili.

TOM *Štefu*: Štef, ajd sem ... Sandra, alo, daj kozarec soka za tega našega kronika.

Marko ...

ROBI *Marku*: Partner ... *Moli Marku kozarec viskija.*

TOM *Marku*: Dajmo, šefe ...

MARKO *odbije pijačo*: Nisem šef. Nisem partner. Nič ne bom spil. Moram v München na letališče, po mamo. Zdravo vsem skupaj. *Odide skozi glavni vhod.*

TOM *gleda za njim*: Kakšen dec je ratal ta naš pob.

Kapo dol, ni kaj.

Se obrne k Štefu. Zdaj sva pa midva na vrsti. Dajva midva pokopat, kar je bilo, ti veš, kje si ga ti sračkal, jaz mam pa tudi sem pa tja kakšen majhen greh na puklu, ne bom zanikal. Kaj se bova kujala, Štef, saj nisva babe. Tu imaš roko! Štart na novo!

Štef roke ne sprejme.

MARTA: Štef ... če se Eli ne bi u iber zavzela, nas ne bi bilo tu.

TOM: Stari moj, pride čas, ko si moramo mi ta stari pogledat v lice in si priznat, to mi je ratalo, ono sem zaribal, kar je, pač je. Ta mladi bodo terali pa od tu naprej.

Jaz dvigam to čašo na ta mlade.

Banda, nazdar!

Ga zvrne, tako kot tudi Robi in Marta.

TOM: Sandra, še eno rundo.

Vstopi Markelj, v uniformi, z razpetim ovratnikom in kapo postrani.

MARKELJ: Bohdaj vsem skup ...

ŠTEF: Bohdaj, Rudi ...

TOM *ga prestreže, pridušeno*: Jebemti, Rudi, kaj ne moreš malo počakat? Ravno tebe se je še manjkalo.

MARKELJ: Kurba, Tomi, jaz grem v penzijo, ne ti. Jaz mam te in te ponudbe in se mam že enkrat za odločit, če ne, bom ostal na kahlji.

TOM: Rudi, daj mir. Tja v kot se usedi, se bova že potlej menila. Samo malo daj mir, pička ti materina ...

Ga pošlje k mizi v levem kotu, sam se vrne k družčini ob točilnem pultu.

TOM: Kje smo že ostali? Seveda, Štef ...

Torej, eno k drugemu.

Nekako je padla ideja ...

ŠTEF: Kakšna ideja?

TOM: Kako bi ti ... Gre pač ...

ROBI: Saj ni nič. Struktura se ma za poštelat.

ŠTEF: Kakšna struktura?

ROBI: Lastninska, človek, normalno, kera pa.

ŠTEF: Čakaj ...

TOM: Štef, sprosti se vendar že enkrat pa malo poslušaj ...

Robi, počasi ...

ROBI *Tomu*: Ata, kaj boš, cela ta reč je že dovolj daleč, da se lahko bobu reče bob. Ivekov delež bomo pač v osnovi morali enkrat razčistit, ker kdo je tu dejansko kdo, se ve.

TOM: Robi ...

ROBI: V Mariboru pravimo: There is no free lunch.

Dajmo mi potegniti ...

TOM: Robi, hej, kam bezljaš, ustavi konje!

ŠTEF: Kaj slišim?

TOM: Stari moj, ne se razburjat, smej se ...

MARTA: Samo poglej ti njega, mulo ti tak ...

TOM: Ne preHITEVAJMO, Štef, brez skrbi, se bomo že zmenili ...

ŠTEF: Ivekov delež bi razčiščevali?

MARTA: Štef, kaj se delaš?

TOM *Marti*: Samo tiho mi bodi, Marta.

Štefu. Prišli smo kot prvo zastavit na novo. Ne vem, zakaj se na življenje ne bi ozrli še z neke druge, vedre plati.

ROBI: Z realne plati.

ŠTEF: Ivekov delež ...

Se nenadoma zakrohota. Vsi rahlo presenečeni.

....

MARTA: Ne se delat, Štef. Saj veš, za kaj gre ... Ko veš, da mi vse vemo ... *Pogleda proti Marklju, zniža glas*. Saj se spomniš, da brez naše ... Agata je tista, ki je v bistvu že prvokrat celo rajtengo ...

... pošlihtala, a ne ...

Veš, ne?

Mu pomežikne. Štef ...

ROBI: Menda nisi pozabil, stric?

ŠTEF: Ivekov delež ...

Kaj je to?

Vzame steklenico vina, natoči Robiju in Tomiju, dolije mineralno.

Kaj je to? *Si sname harmoniko z rame in jo da na šank.*

Kaj je to?

Počasi rine prazen kozarec proti robu šanka, dokler ta ne pade čez in se razleti.

TOM: Štef, ej, poglej se, kaj delaš?

ŠTEF: Tomi, zdaj pa ti drži gobec.

Hočeš res vedet?

Vse skupaj en kurc od ovce.

To je edini delež, ki še je.

Sem muskontar – sem birt – sem oženjen – sem foter, ja, tudi – karkoli: nič.

Ti me vidiš tu ... *Si oprta harmoniko.* Jaz sem pa drugje.

Se utrgano zasmeje.

Jaz lahko ta trenutek vstanem pa grem. Lahko rečem, komur čem: ti boš moja kompanija. Lahko rečem Sandri, če mi zapaše.

Lahko šenkam, lahko prodam – ta moment.

In grem.

Ker jaz sem fraj.

Jaz sem v resnici fraj. Kot ptič. Nič me ne drži tukaj.

Fraj.

Veš, kaj je fraj?

Kakšna pot je za prehodit?

Kaj za pregurat?

Koliko se zajebat?

Do podna.

....

Ivekov delež ... Nobenega deleža ni ...

Fraj sem.

In ker sem fraj, lahko rečem.

To.

Se nagne Marti v obraz in odigra nekaj ostrih, odsekanih akordov.

Pa to.

Enako Robiju, stopnjujoče.

Pa to.

Enako Tomiju, stopnjujoče. Odloži harmoniko, tleskne s prsti Tomiju pred nosom.

TOM: Štef, jebemti ...

ROBI: In?

ŠTEF: Kaj in?

...

ROBI *Tomiju*: Ata, sem ti rekel ...

Štefu. Stric, vse si povedal. Samo še eno malenkost, dovoli: koliko maš pa dnevni inkaso, če ni skrivnost?

ŠTEF *nonšalantno*: Ti, a veš, da zadnje čase ne gledam več ...

Sandra!

SANDRA: Ja, šef?

ŠTEF: Pridi sem, Robi bi rad nekaj vprašal. Pa jaz tudi ...

Sandra pride v točilnico.

ŠTEF: Sandra ...

ROBI: Stric, pa te psičke se bo tudi prej ko slej treba losat.

ŠTEF: O kom ti to?

ROBI: O tej tukaj, ki odmika rep vsakemu, ki pride mimo, samo da ima hlače.

Sandra naglo zapusti prostor.

MARTA: Robi, za božjo voljo ...

ROBI: Tako to je, mama, resnica boli.

To je kuzla, žal, ampak tako je.

ŠTEF: Kako pa govoriš, smrkavec!

TOM: Štef, kaj boš moraliziral, pusti ga. Ti si jih ja svoje čase na šleperje!

ROBI: Ti boš meni, smrkavec!

ŠTEF: Pijan si, zgini ven iz moje oštarije!

ROBI: Iz tvoje oštarije! Mama, daj ti povej temu pezdetu ...

MARTA: Robi, obnašaj se ...

ŠTEF: Zgini ven, sem ti rekel ...

Ga grabi za ovratnik, Robi mu primaže klofuto.

ŠTEF: Ti prekleti ... *Zgrabi Robija za lase.*

MARTA: Robi, kaj se pa ...

Tomi, za božjo voljo, otroka ti tepejo!

TOM *se vmeša*: Ti boš! Na, jebem ti mater tvojo, na ...

Razvije se splošen pretep, Štefa postopoma obvladujejo.

TOM: Rudi, Robi, jebemti, primite ga!

Vmeša se še Markelj, kar dokončno nagne tehtnico na stran družine Fijavž Roblek. Marto, ki se je vpletla v obrambo otroka, sunek vrže iz gneče; za trenutek obstane, osupla opazuje prizor, nato pa pobegne. Končna konstelacija je ta, da Robi in Markelj vsak s svoje strani držita Štefa (ki je obrnjen s hrbtom proti publiku), Tomi pa obračuna z njim s serijo udarcev v želodec in brc v mednožje.

TOM *udarja*: Ti prekleti ... zafukani ... zblojeni pijanec ...

Pijandura zahojena!

Mi smo te tukaj lepo sprejeli ... mi smo te vzeli za svojega ...

... zdaj nam boš pa tukaj otroke pretepal ...

ti potepuški ... pes ...

Pustijo, da zdrsne na tla in obleži. Odidejo.

8

Štef leži ob šanku na tleh, na kovtru, napol nezavesten. Noč, točilnica je v polmraku, medlo jo osvetljuje luč iz sosednjega prostora. Skozi okno modrikast soj cestne svetilke. Sandra kleči ob Štefu.

SANDRA: Šef ... šef ...

A pokličem rešilca?

Štef nerazločno stoka. Sandra gre za šank, dvigne telefonsko slušalko, pritisne nekaj tipk.

ŠTEF: Ne rešilca ...

Kje so ...

SANDRA: Nikogar ni. Sama sva.

Sandra spet poklekne k njemu. Z zgornjim delom telesa ga prisloni na šank in mu k ustom nese skodelico.

SANDRA: Nate, spijte malo čaja.

Štef naredi požirek, zastoka od bolečine in spet zdrsne na tla.

SANDRA: Stran bo treba, šef ...

ŠTEF: Ne v bolnico ...

SANDRA: Ne v bolnico.

Pot pod noge.

....

Mate kaj denarja, šef?

Keša?

Me slišite?

Ej!

Šef, slišite?

Keš ...

....

V banko, zjutraj, ko odprejo.

Spraznit konto in stran, niti sekundo ne čakati.

Čim dalj, tem bolje ...

ŠTEF: Ne ...

SANDRA: Tukaj je konec ...

....

Me slišite, šef?

ŠTEF: Kurba ...

SANDRA: Tu ni nič ...

ŠTEF: Vse ...

SANDRA: Ne več ...

ŠTEF: To je ... še ...

Vse ...

... kar sem nagrebel ...

Jaz sem plačal ... za to ... Za vse.

Nič ni bilo za šenk ...

....

Jaz sem plačal ...

Moral sem izdat ...

Izdal sem ...

... musko ...

Okrog prinesel pajdaša ...

špilal pajaca ...

....

To je cena ...

To sem hotel ...

Zastopiš?

To mam ...

....

Drugega ni ... Dokler se vsega ne losam ... Če ne prodam ...

....

ni kam ...

SANDRA: Šef, če jih ne zjebete vi, bodo oni vas.

ŠTEF: Težko jih bom ...

Tak, kot sem ... Sam ...

SANDRA: Niste ...

....

Še jaz sem.

Daljši premolk.

ŠTEF: Kaj si?

SANDRA: Z vami.

Jaz grem ...

....

Pa vi?

Greste vi?

....

Z mano?

ŠTEF: Kaj čem ... s tabo?

Saj te ... Še poznam te ne ...

SANDRA: Pa me.

Še kako ...

... se poznavava ...

ŠTEF: Od kdaj?

Od kje le ...

SANDRA: Leta.

Leta in leta ...

ŠTEF: Ne ga srat ...

SANDRA: Nočete poslušat ...

Šef, jutri me ni. Dajte že poslušat, če vam rečem ...

Midva se poznavata.

ŠTEF: Od kje?

SANDRA: Od tam, šef.

ŠTEF: Kje?

Tam?

...

Ti si bila tam?

V Vuženici?

SANDRA: Od kje pa mislite, da sem?

ŠTEF: Na poroki?

SANDRA: Ja.

ŠTEF: Ne spomnim se te ...

Ne mi zdaj ...

SANDRA: Poroka, šef ...

ŠTEF: Sandra ... komaj diham ... ne me jebat še ti ...

SANDRA: Kaj je bilo, šef?

...

Kaj?

Nekaj je melo za bit ...

...

ŠTEF: Kaj drugega kot zmerom ...

Vse ... do daske ...

Ponoči je vstal veter pa vse ... vkup razpoteral ...

Se ne spomnim ...

SANDRA: Ja, šef, veter ...

Pa vi? Kje?

ŠTEF: Ne vem ... Rekli so, da so me našli v šupi ...

SANDRA: Ja. In?

ŠTEF: Nič ... tema.

Do jutra ... Do poldneva ... Nič ...

Dokler niso prišli povedat.

SANDRA: Kaj so rekli?

ŠTEF: Mrtva ... Konec.

SANDRA: Jaz sem bila tam ...

ŠTEF: Se ne spomnim ...

SANDRA: Jaz pa.

Kako, da ne? Saj se vam zdim znana, sami ste rekli ...

ŠTEF: Kdaj sem to rekel?

SANDRA: Ko sem prišla, tisti dan, ko je odneslo Iveka ...

ŠTEF: Iz navade ...

SANDRA: Ne iz navade ...

....

ŠTEF: No? Kaj je bilo?

Povej že ...

SANDRA: Kaj naj povem?

ŠTEF: Če praviš, da veš ...

SANDRA: Vi veste ...

ŠTEF: Ne vem, za boga ne ...

SANDRA: Morate ...

ŠTEF: Ti rečem ...

SANDRA: Zakaj se ne spomnite?

Ne smete?

....

Spijte čaj ... *Mu da še nekaj požirkov čaja.*

Se res ne spomnite nobene ženske?

ŠTEF: Ženske ...

Veselice ...

Poroke ...

SANDRA: Vas je strah?

Zato?

Vas je strah, šef? Da sem bila tam?

Se bojite mene?

Ne se bat, jaz grem.

....

Keš ...

Dvigneva keš ...

ŠTEF: Nobenega keša ni ...

....

Kako si mogla bit tam, pa sredi noči ...

Ti si bila otrok ...

SANDRA: Trinajst, šef. Skoraj štirinajst. Ženska.

Mlada, trinajst.

Premlada. Se bojite tega?

Se zato ne smete spomnit?

ŠTEF: Blede se ti ...

Pa tudi če ... če je res kaj bilo ...

Ali pa kje drugje, na kakšnem skednju ...

....

Stoječki ... Od zad ... Kar tako ...

Tako se je živelo ...

Tako se je pač živelo ... Jebemti ...

Taki smo bili ... Ne mi zdaj nekaj ...

SANDRA: Ne, ne na skednju. Tam je bilo.

Ti pa jaz.

Stoječki.

Ja.

ŠTEF: Sandra, tega ni ... To ni res ...

SANDRA: Če vi tako rečete ...

Ni res, ker ne sme bit ...

Ja.

ŠTEF: Daj, prizanesi mi s tem ...

SANDRA: Ne. Ni res.

Nič ...

....

Ni res, da si mi rekel: »Jaz bom pri tebi vasoval.«

ŠTEF: To sem rekel?

Ko bi ti vedela, kaj vse sem jaz že rekel ...

Raje ne ...

SANDRA: Nič niste rekel.

Nikoli.

Nič ni!

ŠTEF: Sandra, pička nora ...

SANDRA: Ker ne sme bit.

....

Izmislila sem si bužeka. Malega fantka.

Bil je samo v tej nori, nori glavi, ni res, da sem ga imela.

ŠTEF: Fantek?

Kakšen fantek?

Čigav?

....

SANDRA: Pa do kdaj si boš še lagal?

Do kod se boš umikal?

ŠTEF: Pred čem se umikam?

SANDRA: Pred otrokom ...

Pred lastnim sinom.

ŠTEF: Kakšnim sinom?

SANDRA: Imel si sina ...

Pa še vedel nisi, da ga imaš ...

ŠTEF: Sina?

SANDRA: Ne.

ŠTEF: Sina sem imel?

SANDRA: Ne.

Ni te dočakal.

Ni in te ne bo.

ŠTEF: Sin?

Kje je zdaj ... ta ...

SANDRA: Sfalil si ga.

ŠTEF: Zakaj?

SANDRA: Ni ga več.

ŠTEF: Kaj je ...

SANDRA: Kaj, kaj ...

Tam ... Enkrat ...

Okrog pepelnice ...

ŠTEF: Kako ...

SANDRA: Že kako ...

....

Bil je reven, prazen pokop.

Sandra ... nima keša ...

Nihče ni govoril, nihče zaigral, nihče ni pel ... Kot štacijon ob
štirih zjutraj ...

Leta in leta potem ... okrog velike noči ... je začelo ... moje
ime ...

Moje ime, furt na furt, nekaj moje ime ...

Mislila sem, da on.

Pa ne.

En drugi ...

ŠTEF: Kdo?

Hočeš reč, da jaz?

Sem bil to jaz?

SANDRA: In sem šla ...

ŠTEF: Kako moreš ...

O, fuk ...

Ti ... Jebemti, Sandra nora ...

Kdo te je klical?

SANDRA: Ti.

....

In zdaj ...

....

Z meno greš ...

Poj, Štefan ... Poj z meno ...

Samo poj ...

ŠTEF: S tebo ...

Jaz sem star ...

Sandra, poglej me, jaz sem samo en star, abšlesan gostinec ...

SANDRA: Muskontar si.

Nikdar nisi bil kaj drugega. Nič se ne izgubi, nič ne pozabi ...

Majhen, najmanjši kucec, speštan ob zid, ni pozabljen. Solza mušice ni.

Ni ena nota ni.

....

Ne birt, harmonikaš ...

Zmerom boš.

ŠTEF: O, Sandra moja ...

V glavi se mi tak, tak frtajčka ...

Še bi ... kaj bi bežal ...

Pa me drži za golt in mi ne da ...

Ne pa ne. Ne več.

....

Če grem, če ne grem zdaj tu ...
 Sandra, kako bom ...
 ... enkrat, ko se snidemo, gor na Arehu ...

....

Če zdaj ne ...
 ... kako bom kaj fraj?
 Če ne ...

....

kaj sem ...
 Vešča, ki frli in beži in se ničesa ne dotakne ...

....

SANDRA: Ni se ti za bat.

Nihče te več ne ujame.

ŠTEF: Kako mu je bilo ime?

SANDRA: Komu?

ŠTEF: Sinu.

SANDRA: Ime?

....

Stephen ...

....

ŠTEF: Smešno ime ...

Jaz ti bom eno zaigral in zapel, moj Stephen ...

Naš komad ...

9

Zatemnitev. Potem šibka svetloba. Sandra je izginila, zadaj ob eni od miz sedi Eli, ob njej velika kovčka.

Štef leži nezavesten. Petje v offu.

ŠTEFOV GLAS: Po livadi si hodila
 stara komaj trinajst let,
 mi ljubezen obljubila,

ŠTEFOV, SANDRIN GLAS: ki močnejša bo kot svet.

Po livadi sva hodila,
 daleč bil je temni svet,

ŠTEFOV GLAS: vsa si k meni se privila,
 dala si mi prvi cvet.
 Po livadi si hodila,
 jaz odšel sem v daljni svet,
 božja volja je ločila
 naju dva za vekomaj.

....

....

ELI: Ven in ven ...

....

Isti poden ...

Eli pa sama s sabo ...

na čistem ... Tak, tak ...

....

In sem pogrevala ...

Se pomilovala, se davila, se pácala ...

....

Na dnu pa vse prežgano. Krivda ... tesnota, sram ...

....

Ne več.

Jaz sem ven.

....

Leži, kar leži ...

....

Ja, ja, Eli bi pač vedno hotela še malo pomagat ...

Smeh. Ti bogec, kakšna avša ...

Lahkotno. Ampak ...

Baby is out ...

Pocajtana.

Lahko pomagam.

....

Ti ljubo, vesoljno sočutje ...

....

Konec koncev ... zakaj pa ne ...

Eli vstane in se napoti čez prostor v hišo. Za sabo vleče kovčka na kolesih.

Agata in Markelj v brezhibno zapeti uniformi ob šanku. Na šanku nekaj kozarčkov žganega. Za šankom Eli, s hrbtom proti njima. Štef za mizo s kozarcem in steklenico piva pred sabo. V kotu paleta s paketi keramičnih ploščic.

AGATA *Eli*: A mauntinbajk?

ELI: Ta novi, ja. Markotov.

MARKELJ: Z mauntinbajkom ali brez, ne bo prišla daleč.

ŠTEF: Ne ... ne ... ne ...

MARKELJ: Ste meli pa frdamano srečo. Toliko ...

S palcem in kazalcem kaže centimetrski razmak.

Ne več kot toliko je sfalilo. Pa bi šli. Mamicu ...

Vsi skup ...

AGATA *Eli*: Kje je pa Marko?

ELI: Gor se napravlja.

ŠTEF: Ne ... Ne ... Ne ... Ona je mati ...

MARKELJ: Ona pa mati? Človek, si ti z Marsa? Sploh veš, s kom ste meli opravka? Z Luknerjevo, s tisto, ki je ovadila učitelja telovadbe v Radljah, da jo je posilil. Pri trinajstih, smrklja hudičeva, fanta so hoteli linčat, da se je šel kar obesit in so ga zadnji cajt še sneli s štrika. Poba se je komandirju zasmilil, malo je privil ... In kaj je prišlo na dan? Histerična nosečnost! Kakšno posilstvo ... Larifari ... Pri šestnajstih pa že lepo giftamo lastno mamo, še danes ma boga reva samo pol želodca – zmažemo se na mladoletnost. Za pol leta v norenhaus, na opazovanje. Tri tiralice za njo, v pol leta! In tega: še pa še.

ŠTEF: V delavski knjižici piše ...

Markelj stopi k Štefovi mizi, vzame knjižico in jo strokovnjaško prelista.

MARKELJ: To je ukradeno.

Vrže knjižico nazaj na mizo, razrahlja kravato, pomakne kapo na zatilje in se vrne za šank.

Eli, Agati. No, kaj torej?

Smo zmenjeni?

ŠTEF: Eli ...

Noter pride Tomi z vrečo cementa. Vrže vrečo k ploščicam.

TOM: Jebemti, Rudi, a ti boš pa kar stal?

Markelj sleče suknjič, ga obesi čez stol in poprime.

ŠTEF: Eli ...

ELI: Ja, Štefan?

ŠTEF: Jaz grem.

ELI: Kam greš?

ŠTEF: Jaz grem.

Prodal bom.

ELI: Kaj boš prodal, Štefan?

ŠTEF: Gostilno.

ELI: Štefan, tvojega tu ni nič.

ŠTEF: Gostilna, da ni moja?

ELI: Ti si gostilno ...

Pride Tomi z novo vrečo.

TOM: S pufi vred ...

AGATA: Gostilno s pufi vred si ti z darilno pogodbo prenesel na svojega sina Marka, tvoj nečak Robi je pa dokapitaliziral kšeft.

ŠTEF: O kakšni pogodbi mi zdaj ...

AGATA: O tej.

Agata iz torbe potegne pogodbo in jo položi na šank. Štef vstane in se privleče k šanku.

ŠTEF: Jaz tega ... jaz tega nisem še nikdar videl.

Jaz da bi to? Ne mi ...

Vzame enega od kozarčkov in ga zvrne. Eli dotoči.

Jaz?

Ah, daj ga ... Odmahne. Nemogoče ...

Se nasloni na šank, ponovi rundo.

AGATA: Eli, ne morem te gledat, ko se mi tu matraš.

Alo, naj ti sestra malo pomaga.

Se ji pridruži za šankom in začne pomivati kozarce. Pride Markelj z vrečo cementa čez ramo.

MARKELJ: Kurba, je težek. *Odvrže vrečo.*

Pride Robi s fleksarico in vedrom, polnim orodja.

ROBI: Je pa ni. Če veš, za koga se matraš.

MARKELJ: Kje si pravzaprav ti mislil dat separeje?

ROBI: Jaz bi tukaj. Pa dve sobi zadaj. Ampak obe z bidejem.

MARKELJ: Robi, pa kaj kurac ti bojo bideji, ne pretiravaj, kaj misliš denar kar skozi okno ...

ROBI: Moment. Rekli smo: erste! Kako naj deklina delajo brez bidejev?

Pridruži se Tomi, odvrže novo vrečo.

TOM: Poslušaj Robija. To je naša niša, Rudi, s tem smo štartali, to bomo speljali. A kdaj česa nismo?

ROBI *Marklju*: Če bo roba, kot se šika, jamčim.

Ti jih samo dobavi.

Molče si gledajo v oči in si kimajo.

ŠTEF: Sandra! Ej, Sandra ...

Eli se obrne.

ŠTEF *gleda v kozarec*: Zdaj ti pa jaz ... pri najboljši volji ... ne vem več ... pa naj me pes ...

Sandra ...

Kurc, še enega.

Toči.

Eli mimogrede, ne da bi ga pogledala, natoči.

Vstopi Marko s potovalko in nahrbtnikom.

ELI: Sine, pridi sem, nekaj krasnega ti mamo za povedat.

Kam pa greš?

MARKO *pogleda na uro, pogleda Štefa za šankom*: Drugič, se mi mudi. Če pohitim, še ujamem konjičana ob devet pa petindvajset.

ELI: Marko, kam?

MARKO: Ah, nič.

V Koper, na ladjo.

Dvigne roko v pozdrav, odide skozi vrata.